

A rút fiúcska

Edith Fellowes lesimítgatta fehér köpenyét, ahogyan mindig tette, mielőtt kinyitotta a gondosan zárva tartott ajtót, és átlépte a van és a nincs világát elválasztó, láthatatlan vonalat. Magával vitte jegyzetfüzetét és tollát is, bár már nem szokott jegyzetelni, csak ha valamit abszolút szükségesnek érzett jelenteni.

Ezúttal hozott magával egy aktatáskát is. „Játékok a fiúnak” - mondta mosolyogva az örnek, aki csak intett - már rég leszokott róla, hogy egyáltalán eszébe jusson megkérdőjelezni a nőt.

Mint mindig, a rút fiúcska előre tudta, hogy jön, és sírva futott elé.

- Miss Fellowes! Miss Fellowes! - kiáltotta a maga halk, hadaró módján.

- Timmie! - üdvözölte, és megsimogatta a formátlan kis fejen ülő, barna bozontot - Mi a baj?

- Visszajön még Jerry, hogy játsszon velem? - kérdezte a gyerek. - Sajnálom, ami történt.

- Ne törődj ezzel, Timmie! Hát ezért sírsz?

A fiú elfordította tekintetét.

- Nem csali ezért, Miss Fellowes. Megint álmodtam.

- Ugyanazt? - Miss Fellowes ajka megfeszült. Hát persze, a Jerry-ügy visszahozhatta az álmot.

A gyerek bólintott. Túl nagy fogai kibukkantak, ahogy mosolyogni próbált, és szélesre húzta előreálló ajkait.

- Mikor leszek elég nagy, hogy kimenjek, Miss Fellowes?

- Hamarosan - felelte a nő halkán, és a szíve majdnem megszakadt. - Hamarosan.

Hagyta, hogy a fiú megfogja a kezét, és élvezte a meleg kis érintést száraz tenyerén. Hagyta magát átvezetni a három helyiségen, amely a Sztázis egyes részlegét jelentette - elég kényelmes, valóban, azonban a rút fiúcska itt töltötte életének mind a hét (hét volt eddig?) évét, mint egy örök börtönben.

A fiú odavezette az egyetlen ablakhoz, amelyen keresztül a van világának egy bozotos-erdős részére lehetett kipillantani, egy kerítésre, amelyre utasításokat pingáltak, hogy engedély nélkül senki se járkáljon ott.

- Oda, ki, Miss Fellowes? - kérdezte a fiúcska, és az ablaknak nyomta az orrát.

- Jobb helyekre. Szébb helyekre - válaszolta szomorúan, ahogy lepillantott a szegény kis bebörtönzött arc üvegen kirajzolódó tükörképére. A kölyök homloka laposan húzódott, haja csimbókokban lógott le rá. Tarkója méretes dudort formázott. amitől a feje nehéznek tűnt, különösen, hogy folyton előrelógott és meghajlította a hátat is. A gyermek szemöldökvonalán már elkezdtek kinövekedni a csontos kis taréjok. Húsos ajka hangsúlyosabban emelkedett ki, mint lapos orra, és az álla hiányzott, csak az állkapocscsontja húzódott a helyén ívesen. Korához képest a fiú alacsony volt, zömök lábai O-ba görbültek.

Igen rút: fiúcska volt. de Edith Fellowes nagyon szerette.

Saját arcát nem látta, így megengedte ajkainak a luxust, hogy megremegjenek.

Nem ölhetik meg! Mindent meg fog tenni, hogy megakadályozza! Bármit! Kinyitotta az aktatáskát, és elkezdte kipakolni a benne lévő ruhákat.

Edith Fellowes alig több mint három évvel korábban lépte át először a Sztázis Rt. küszöbét. Akkoriban még a leghalványabb ötlete sem volt, hogy mi az a Sztázis és mivel foglalkozik a vállalat. Igazából az ott dolgozókon kívül senki sem tudta. A hírek pont az Edith érkezése utáni napon járták be a világot.

Jelentkezett a hirdetésre, amelyben fiziológiában jártas, klinikai gyógyszerészetben tapasztalt, gyermekszerető nőt kerestek. Előtte Edith Fellowes egy szülőotthon- bán dolgozott nővérként, és úgy vélte, megfelel a követelményeknek.

Gerald Hoskins neve után PhD. állt a névtáblán. A férfi megvakargatta állát az egyik hüvelykujjával, és nyugodtan végigmérte a nőt.

Miss Fellowes automatikusan lemerevedett, és érezte, hogy arca (enyhén aszimmetrikus orra és épp csak túl vastag szemöldöke) enyhén megrándul.

Hát, ő se valami álomhajóról szalasztott, sudár férfiember, gondolta bosszúsan a nő. Hízásra hajlamos, kopaszodik, és a szája is barátságatlanul görbül - azonban az említett fizetés jóval felülmúlta várakozásait, úgyhogy maradt, és túrta a méricskélő tekintetét.

- Nos, szereti ön a gyermekeket? - kérdezte Hoskins.

- Nem mondanám, ha nem így lenne.

- Vagy csak az aranyos gyerekeket szereti? Az édes kis falatkákat a kis gomb orrukkal és gurgulázó kacagásukkal?

Miss Fellowes így válaszolt:

- Minden gyerek gyerek, dr. Hoskins, és éppen a nem annyira aranyos gyerekek azok, akiknek a leginkább szükségük van segítségre.

- Tegyük fel, hogy felvesszük...

- Tehát enyém lehet az állás?

A férfi röviden elmosolyodott, amitől széles arca valamiféle kedves együgyűséget sugárzott.

- Gyorsan szoktam dönteni - válaszolta. - Azonban az állásajánlat egyelőre még feltételes. Gyorsan dönthetek úgy is, hogy elküldöm. Hajlandó vállalni ezt a kockázatot?

Miss Fellowes akaratlanul is megszorította kezításkáját, ahogy próbálta olyan sebesen végiggondolni a lehetőségeit, amennyire csak bírta. Azután félretette a számíthatást, és inkább az ösztöneit követte:

- Igen.

- Remek! Ma éjjel kialakítjuk a Sztázist, és úgy vélem, jobb, ha ön is jelen van. Este nyolc órától van szó. Értékelném, ha fél nyolckor már itt lenne.

- De, mi...?

- Remek, remek! Egyelőre ennyi. - Megnyomott egy gombot, mire bejött a titkárnője, és mosolyogva kivezette az új alkalmazottat.

Miss Fellowes visszapillantott Hoskins becsukódó ajtajára. Mi a fene az a Sztázis? Mi köze van ennek a pajtaszerű épületnek - a jelvényes dolgozóival és összetákolt ajtóival, a gépezetek eltéveszthetetlen szagával - a gyerekekhez?

Azon tűnődött, hogy amikor este visszamegy, lemondja az egészséget vagy kioktatja azt az arrogáns fickót. Azonban tudta, hogy pusztán hiányérzetből tenné. Valami hiányzott a képből. Tudni akarta, mi köze ennek az egészségnek a gyerekekhez?

Fél nyolcra visszament és nem kellett bemutatkoznia. A jelen lévő férfiak és nők mintha már mind ismerték volna, ráadásul tisztában lehettek a feladataival is. Ahogy egyre beljebb hatolt az épületbe, úgy érezte magát, mintha kerekeken tolnák.

Dr. Hoskins is ott volt, de csak rápillantott, és köszönésképpen annyit mormolt:

- Miss Fellowes!

Nem kínálta helytel, de a nő nyugodtan odahúzott egy széket a korláthoz, és leült.

Egy erkélyen gyűltek össze, és egy nagy gödörre néztek le, amelyet teleraktak mindenféle eszközzel, mintha egy úrhajó irányítópultját keresztezték volna egy számítógép munkafelületével. Az egyik oldalon olyan fülkék álltak, amelyek leginkább egy tető nélküli lakásnak tünnek, felülről nézve túlméretezett babakáznak látszottak.

Az egyik szobában látott egy elektromos fazekat és egy fagyasztóegységet is, egy másik leginkább mosókonyhának látszott. A harmadik helyiségben részben látott tárgy minden bizonnyal egy ágy része lehetett. Egy kisméretű ágy vége.

Hoskins egy másik férfival beszélt, és Miss Fellowes-szal együtt hárman foglaltak helyet az erkélyen. Hoskins nem mutatta be őket egymásnak, és a nő csak alattomban mert végignézni a férfin. Sovány, egészen jóképű, középkorú fickó volt. Kis bajszot viselt és a tekintete élesnek tűnt, de olyan típusnak is egyben, amely bármilyen látnivalóval lefoglalja magát egy időre.

- Egy pillanatig sem szeretnék úgy tenni, dr. Hoskins, mintha érteném ezt az egészséget - mondta a férfi. - Úgy értem, azon felül, amit egy laikustól, egy átlagos intelligenciával rendelkező laikustól elvárhatunk, hogy megértsen. Ugyanakkor, ha van olyan rész, amit kevésbé értek a többinél, akkor az ez a dolog, a megfelelő pont kiválasztásával. Csak valameddig tudnak kinyúlni - ez érthetőnek tűnik -, merthogy minél messzebbre nyúlnak ki, annál homályosabbnak tünnek a dolgok, és annál több energiát igényel a folyamat. Azonban csak bizonyos távolságon túlra tudnak kinyúlni, és ez a rész kicsit zavaros.

- Ha megengedi, Deveney, egy hasonlat segítségével feloldhatom ezt a paradoxont.

{A név alapján Miss Fellowes rögtön el tudta helyezni a férfit, és bár az ilyesmi általában nem gyakorolt rá hatást, ezúttal le volt nyugózva. Nyilvánvalóan Candide Deveney ült előtte, a Telenews tudományos írója, akiről köztudott, hogy minden nagyobb tudományos áttörés helyszínén felbukkan. A nő még fel is ismerte az arcát egy hírlapról, amely a Marsra szállásról tudósított. Szóval, dr. Hoskins valami fontos dolgot hozott tető alá.)

- Ha úgy érzi, hogy ez segít, akkor mindenképpen mondjon egy hasonlatot! - kérte Deveney tettetett szomorúsággal.

- Nos. kétféle távolságból nem tud elolvasni egy normál méretű betűkkel nyomtatott könyvet, csak ha közelebb megy hozzá. Minél közelebb lép, annál jobb. Azonban, ha odahajol és a könyv már csak néhány centire van a szemétől, a szöveg ismét olvashatatlanná válik. Tehát olyan is van, hogy valami túl közel van.

- Hm... - hümmögött Deveney.

- Vagy vegyünk egy másik példát! A jobb válla nincs egészen egy méterre a jobb középső ujjá hegyétől, és az ujjá hegyével meg tudja érinteni a vállát. Ugyanakkor a jobb könyöke csak félúton van a válla és az ujjá hegye között ezért logikus, hogy előbb el tudja érni, mint a vállát. Mégsem tudja megérinteni a jobb középső ujjával a jobb könyökét. Ismét arról van szó, hogy valami túl közel van.

- Felhasználhatom ezeket a hasonlatokat a cikkemben? - kérdezte Deveney.

- Ez csak természetest Örülnék neki. Eleget vártam már, hogy legyen egy sztorim egy olyan prominens szerző számára, mint ön. Végre eljött az ideje, hogy a világ átnézzon a vállunk felett. Végre láthat is valamit. (Miss Fellowes, bár az ilyesmi általában nem gyakorolt rá hatást, csodálta Hoskins nyugodt magabiztosságát. Volt valami mélyen rejlő erő ebben a férfiban.)

- Milyen messzire tudnak kinyúlni?

- Negyvenezer év.

Miss Fellowes majdnem felszisszent meglepetésében.

- Év?

Feszültség töltötte meg a levegőt. Az irányítópultnál alig mozogtak az emberek. Egyikük halk, monoton hangon beszélt egy mikrofonba, rövid kifejezéseket használt, amelyek értelmetlennek tündek Miss Fellowes számára.

Deveney olyan feszülten figyelt, hogy kihajolt az erkély korlátán.

- Fogunk látni valamit, dr. Hoskins?

- Tessék? Nem. Semmit, amíg vége nem lesz. Közvetett módon detektálunk, ami a radar elvéhez hasonlít, de mi mezonokat használunk sugárzás helyett. A megfelelő körülmények között a mezonok visszanyúlnak. Némelyikük tükröződik, és ezeket a tükröződések elemizzük.

- Bonyolultnak hangzik.

Hoskins ismét elmosolyodott, röviden, mint mindig.

- Ötven év kutatás végterméke; negyven évig kutatták, mielőtt jómagam belekezdtem. Igen, bonyolult a dolog.

A mikrofonnál ülő férfi felemelte az egyik kezét.

- Befogtunk egy bizonyos pillanatot az időben, és hetekig rajta maradtunk - mondta Hoskins. -

Megszakítottuk a kapcsolatot, azután újra kialakítottuk, miután hozzászámítottuk a saját időbeli mozgásunkat. Biztosnak kellett lennünk abban, hogy elégséges pontossággal tudjuk kezelni az időfolyamot. Mostanra működni kell.

Nyugodtnak tűnt, de homlokán izzadság csillant.

Edith Fellowes azon kapta magát, hogy a korlátnál áll és feszülten figyel, pedig nem sok látnivaló akadt.

- Most! - szólalt meg a férfi a mikrofonnál.

Csend telepedett az épületre, épp csak egy lélegzetvételnél ideig, azután egy kisfiú félelemmel telt sikítása hangzott fel a hatalmas babaház egyik szobájából. Borzalmas hang! A mindent elsöprő rémület hangja!

Miss Fellowes automatikusan a hang irányába fordult. Teljesen elfeledkezett róla, hogy egy gyermek miatt vették fel.

Hoskins ökle lecsapott a korlátra, diadaltól reszkető, feszült hangon kiáltott fel:

- Megcsináltuk!

Miss Fellowes-t leküldték a rövid csigalépcsőn; Hoskins a lapockái közé tette tenyerét és durván meglökte. Egy szót sem szólt.

Az irányítópultnál dolgozó férfiak már csak ácsorogtak, mosolyogtak és dohányoztak, nézték a földszintre leereszkedő három embert. A babaház felől halk zümmögés jött.

- A Sztázis teljesen biztonságos - mondta Hoskins az újságírónak. - Már ezerszer jártam benne. Jár egyfajta furcsa érzettel, de az csupán pillanatnyi, és semmit sem jelent.

Néma bizonyítékként bement egy nyitott ajtón, s Deveney mereven mosolyogva és mély levegőt véve követte.

- Miss Fellowes! Kérem! - szólt hátra Hoskins türelmetlenül behajlítgatva az ujjait.

A nő bólintott, és mereven belépett. Olyasmit érzett, mintha egy hullára csapott volna át rajta. Belső bizsergésre hasonlított.

Odabent azonban minden teljesen normálisnak tűnt. A babaház friss failatot árasztott és... talán földszagot is. Csend telepedett a helyiségekre, legalábbis emberi hang nem hallatszott, csak halk csoszogás, kis ujjak kaparászása fán - azután nyöszörgés.

- Hol van? - kérdezte Miss Fellowes nyugtalanul. „Ezeket az ostoba férfiakat egyáltalán nem érdekli?”

A fiút a hálószobában találták meg; legalábbis abban a helyiségben, ahol az ágy is helyet kapott.

Meztelen volt, kis, földes mellkasa remegve emelkedett-süllyedt. Csupasz, barna lába alatt egy véka föld és némi fű borította a padlót. Ebből áradt a földszag, enyhe bűz kíséretében.

Hoskins felfigyelt a nő elborzadt arckifejezésére, és idegesen szólt rá:

- Nem rángathat ki a múltból egy gyereket patyolattisztán, Miss Fellowes! Csak úgy biztonságos, ha a környezet egy részét is áthozzuk vele. Vagy magának jobban tetszene, ha láb nélkül és fél fejfel érkezett volna

meg?

- Kérem! - nyögött fel Miss Fellowes iszonyodva. - Itt fogunk állni? Ez a szegény gyermek teljesen megrémült! És koszos is!

Teljes mértékben igaza volt. A fiú bőrét rászáradt sár és szenny borította, csípőjén vörös és fájdalmasnak tűnő karmolás éktelenkedett.

Ahogy Hoskins közelebb ment, az alig több mint háromévesnek tűnő fiúcska begörbítette hátát, és sebesen elhátrált. Kivillantotta fogait és fűjt, mint a macska. A férfi gyorsan odalépett, és mindkét karját lefogva felkapta a vonagló és sikoltozó gyermeket a földről.

- Tartsa! - utasította Fellowes. - Először egy meleg fürdőre lesz szüksége! Le kell mosnunk ezt a koszt. Mindennel felszerelkeztek? Ha igen, akkor hozza ide! Segítségem van szükségem, hogy elláthassam. Azután takarítsa el innen ezt a mocskot, az ég szerelmére!

Parancsokat osztogatott, és ez jó érzéssel töltötte el. Minthogy zavarodott megfigyelőből hatékony nővérré vedlett át, kezdett objektíven nézni a gyermekre - és habozott egy döbbs pillanatig. Átlátott a koszon és a visítózson; átnézett a lábak kapálózásán és a veszett rángat ózason. Magát a fiút látta.

A legrondább gyerek volt, akivel valaha találkozott. Borzasztóan rútnak tűnt a deformált fejével és görbe tagjaival.

Három ember segítségével fürdette meg a fiút, miközben újabb segítők érkeztek és kitakarították a hálószobát. Miss Fellowes csendben dolgozott, egyben dühösen is, mivel a gyerek folytonos küzdelme és sikítózása ugyanúgy idegesítette, mint a vergődéssel kiloccsantott szappanos víz, amely lassan elborított?!

Dr. Hoskins utalt rá, hogy a gyermek nem lesz szép, de ez még messze állt a valóságtól, amelyet leginkább a „visszataszítóan deformált” szavakkal lehetett leírni. Rádásul olyan szag áradt belőle, amit még a szappanos víz is nehezen semlegesített.

Erős vágyat érzett, hogy Hoskins kezébe nyomja a fiút így, szappanosan, és kísétálgon - a szakmai büszkesége nem hagyta, hogy megtegye. Elfogadta az állást. Rádásul, ott lett volna a férfi tekintetében a kérdés: „Csak az aranyos gyerekeket szereti, Miss Fellowes?”

Végig ott állt a háttérbe húzódva, hűvös nyugalommal figyelte őt, és amikor elkapta a tekintetét, még egy félmosolyt is megengedett magának, mintha az ő haragján mosolyogna.

A nő úgy döntött, vár még, mielőtt felmond. Ha az első napon feladná, azzal csak saját magát alázná meg.

Amikor a fiú már elviselhetően rózsaszíneknek tűnt és főként szappanillatot árasztott, Miss Fellowes is kezdte jobban érezni magát. A gyerek üvöltő sírása kimerült nyöszörgéssé változott, de még mindig gyanakodva nézett körül, pillantása ijedten rebbsent egyik felnőttől a másikra. Tisztasága kihangsúlyozta meztelenségét, ahogy reszketni kezdett a fürdő után.

Miss Fellowes élesen kiáltott fel:

- Valaki hozzon egy hálóinget a gyerekeknek!

Valahonnan ott termelt egy hálóing. Úgy tűnt, mindent előkészítettek, bár ugyanakkor mintha semmi sem állt volna rendelkezésére, amíg nem kérte. Úgy érezte, mintha azért hagyták volna magára, hogy próbára tegyék, mennyire képes uralkodni a helyzeten.

Váratlanul Deveney, az újságíró lépett oda:

- Tartom, kisasszony) Nem kell egyedül küzdenie vele!

- Köszönöm! - válaszolta Fellowes. Valóban megharcoltak a fiúval, de a hálóing végül felkerült rá, és amikor le akarta tépni magáról, a nő rácsapott a kezére.

A kisfiú elvörösödött, de nem sírta el magát. A nővérré bámult, egyik kezének tömpe ujjai lassan végigsimítottak a flanelen, tapogatták annak idegenségét.

Miss Fellowes kétségbeesetten gondolkodott, hogyan tovább?

Mindenki mozdulatlanul dermedt, és mintha csak rá vártak volna - vagy a rútn fiúcskára.

Miss Fellowes élesen kiáltott fel:

- Van itt valami étel? Tej?

Volt. Begurítottak egy mobil egységet, amelynek beépített hűtője három liter tejet rejtett. Felette egy melegítő kapott helyet, amely mellett különféle erősítőszereket halmoztak fel: vitamincseppeket, vas-kobalt-réz szirupot és egyébeket is, amelyekkel a nőnek nem maradt ideje foglalkozni. Talált még különféle bébiételeket is, önmelegítő konzervbe csomagolva.

A tejjel kezdte, minden mást mellőzött. A mobil egység alig tíz másodperc alatt a kívánt hőmérsékletre melegítette az italt, és a nő kiöntött valamennyit egy tányérra. Biztos volt a gyerek vadságában, nyilvánvalóan nem tudna mit kezdeni egy pohárral.

Miss Fellowes odanyújtotta a tányért, és bólintott.

- Igyál csak, igyál! - Megmutatta: ajkához emelte a tányért, mintha ő is inna belőle. A fiú követte a szemével,

de egyáltalán nem mozdult.

A nővér úgy döntött, határozottabban lép fel. Egyik kezével megragadta a fiú felkarját, a másikat pedig a tejbe mártotta. Egy gyors mozdulattal rákente a tejet a kisfiú szájára, az ital lefolyt, és lecseppent az állán.

A gyerek ijedten kiáltott fel, azután nyelve megtalálta nedves ajkát. Miss Fellowes hátrébb lépett.

A fiúcska közelebb ment a tányérhoz, fölé hajolt, azután úgy pillantott fel és hátra, mintha lopakodó ellenséget keresne - újra a tányér fölé hajolt, és macskamód nyalogatni kezdte a tejet. Szürcsölt. Eszébe sem jutott a kezével megemelni az edényt.

A nő megérezte, hogy a viszolygás kiül az arcára. Nem tehetett róla.

Deveney valószínűleg észrevette, mert így szólt:

- A nővér tudja már, dr. Hoskins?

- Mit? - kapta fel a fejét Miss Fellowes.

Deveney habozott, de Hoskins (ismét azzal az ingerlő félmosollyal a képén) csak annyit válaszolt:

- Hát mondja el neki!

- Talán nem is gyanítja, kisasszony - kezdte az újságíró -, de történetesen Ön az első civilizált nő, akinek megadatott a lehetőség, hogy gondot viseljen egy Neandervölgyi gyermekre...

Miss Fellowes nehezen uralt dühvel fordult Hoskinshoz.

- Előbb is mondhatták volna!

- Miért? Mi lenne másképp?

- Azt mondta, egy gyerek!

- Talán nem egy gyerek? Volt valaha kiskutyája vagy kismacskája, Miss Fellowes? Azok talán közelebb vannak az emberhez? Ha ez itt egy majomkölyök lenne, nem viszolyogna tőle? Maga egy nővér, Miss Fellowes! Az életrajza szerint szülőotthonban dolgozott három évig. Megtagadta valaha is, hogy ellásson egy deformált csecsemőt?

A nő úgy érezte, kirántották alóla a szőnyeget. Kevésbé határozottan válaszolt:

- Elmondhatta volna...

- Akkor talán nem akarta volna az állást? Most már nem szeretne itt dolgozni?

- A férfi hűvös tekintettel nézett rá. Deveney a szoba tulsó feléről figyelte a beszélgetésüket, közben a Neander-völgyi gyerek befejezte az ivást és kinyalta a tányért, tejmászás képpel és kerekre nyílt, vágycsozódó szemmel nézett fel a nővérré.

Ezután orrával a tejesüveg felé bökött, és ismétlődő hangok rövid sorozatát adta ki; egy torokhangokból és csettintésekből álló hangsort.

- Beszél is! - mondta Fellowes meglepetten.

- Ez csak természetes - mondta Hoskins. - A homo neanderthalensis nem külön faj, inkább a homo sapiens egyik alfaja. Miért ne beszélne? Valószínűleg még kér tejet.

A nővér automatikusan az üvegért nyúlt, de Hoskins megfogta a csuklóját.

- Szóval, Miss Fellowes, mielőtt folytatnánk: továbbra is akarja az állást?

A nő idegesen lerázta a férfi kezét.

- Megeteti, ha én nem teszem? Mellette maradok. Egy ideig.

Öntött még tejet a tányérba.

- Magára hagyjuk a fiúval - mondja Hoskins. - Ez itt az egyes számú Sztázis egyetlen ajtaja, amit gondosan zárunk és őrizet alatt tartunk. Szeretném, ha kitanulná a zár működését. Természetesen az ön ujjlenyomatával ugyanúgy nyitható lesz, ahogyan az enyémmel. A fenti tér - itt felpillantott a babaház nyitott tetején túlra - hasonlóképpen őrizet alatt áll, és értesítést kapunk minden olyan eseményről, amely nem szolgálja a céljainkat.

- Megfigyelés alatt állok? - kérdezte Fellowes felháborodottan. Eszébe jutott, hogyan nézett végig az erkélyről a lenti helyiségeken.

- Nem, dehogy - felelte Hoskins komoly tekintettel. - Teljes mértékben tiszteletben tartjuk a személyes szféráját. A megfigyelés elektronikus szimbolizmus útján történik, amelyet egy számítógép dolgoz fel. Maradjon mellette éjszakára, Miss Fellowes, és zentúl minden éjjelre, amíg nem kap más utasítást! Nappalra szabad lesz, az ehhez kapcsolódó időpontokat ön határozhatja meg.

A nő meglepetten nézett körbe a babaházban.

- Ennyi, dr. Hoskins? Nem veszélyes a fiú?

- Ez csupán energia kérdése, Miss Fellowes. Sohasem hagyhatja el ezeket a helyiségeket. Soha, egyetlen pillanatra sem. Semmilyen okból. Még akkor sem, ha ezzel a gyerek életét mentheti meg. Még akkor sem, ha ezzel a maga életét lehetne megmenteni. Megértette?

Miss Fellowes kihúzta magát.

- Megértettem a parancsait, dr. Hoskins. A nővéri szakma pedig magában foglalja, hogy az ember a saját élete

elő helyezi a kötelességet.

- Jó. Jelezzen, ha szüksége van valakire vagy valamire! - Azzal a két férfi kiment.

Miss Fellowes a fiúhoz fordult. A gyerek őt nézte, még volt előtte valamennyi tej a tányérban. A nő óvatosan megpróbálta megmutatni neki, hogyan emelje az edényt a szájához. A kicsi ellenállt, de már nem kiáltott fel, amikor az ápolónő megérintette.

Ijedt tekintetével folyamatosan követte, figyelte őt, egyetlen rossz mozdulatra várt. A nő csitítgatni kezdte, próbált nagyon lassan a haja felé nyúlni, hagyta, hogy a fiúcska a kezét nézze, és lássa, nem akar neki rosszat.

Egy pillanatra sikerült megsimogatnia.

- Megmutatom, hogyan használd a fürdőszobát - mondta. - Gondolod, hogy meg tudod tanulni?

Halkan, nyugodtan beszélt, mert tudta, hogy a fiú úgysem érti, de a hangszínére még reagálhatott.

A gyerek ismét csettintgetni kezdett a nyelvvel.

- Megfoghatom a kezéd? - kérdezte a nővér.

Kinyújtotta a kezét, és a fiú lenézett rá. Edith úgy maradt, és várt. A gyermek lassan megmozdította a kezét.

- Jól van, jól van... - nyugtatgatta a nő újra.

A fiú ujjaival hüvelyknyire megközelítette, azután bátorsága cserben hagyta. Visszarántotta a kezét.

- Majd később újra megpróbáljuk - mondta Fellowes nyugodtan. - Nem szeretnél ideülni? - Megpaskolta az ágymatracot maga mellett.

Az órák lassan teltek, és nagyon keveset haladtak előre. A nő nem járt sikerrel sem a fürdőszobát, sem az ágyat illetően. Annyira nem, hogy amikor a fiú félreérthetetlenül az álmodás jeleit mutatta, egyszerűen csak lefeküdt a csupasz padlóra, és egy gyors mozdulattal begurult az ágy alá.

Fellowes lehajolt, hogy benézzen az ágy alá. A fiúcska szeme csillogott a bútor alatti félhomályban, és ismét rácsettintgetett.

- Jól van - mondta a nővér. - Ha ott biztonságban érzed magad, akkor alhatsz ott is.

Becsukta a hálószoba ajtaját, és letelepedett a kempingágyra, amelyet neki tettek be a legnagyobb helyiségbe. Követelte, és kapott egy összetákolat ágysátort az alkalmatlanság fölé. Azoknak az ostoba férfiakkal be kellett volna tenniük egy tükröt és egy nagyobb fiókos szekrényt is, gondolta. És egy külön mosdót is, ha azt akarják, hogy rendszeresen itt töltsen az éjszakát.

Nehezen merült álomba. Azon kapta magát, hogy hallgatózik, milyen zajok szűrődnek ki a hálószobából. Nem mehetett ki, ugye? A síma falak lehetetlenül magasnak tündek, de mi van, ha a kölyök úgy mászik, mint egy majom? Mindenesetre, Hoskins szerint megfigyelték őket a hiányzó mennyezeten keresztül.

Azután jött a következő gondolat: veszélyes lehet? Testileg veszélyes lehet?

Hoskins ezt nem említette. Biztos nem hagyná ott egyedül, ha...

Majdnem kinevette saját magát. Egy három- vagy négyéves gyerek! Mégsem sikerült levágnia a körmeit. Ha foggal-körömmel támad rá, amíg alszik...

Felgyorsult a lélegzete. Nevetséges gondolat, de mégis...

Feszülten figyelt, hallgatózott, és ezúttal hallott is valami hangot.

A fiú sírt.

Nem úgy, mint amikor dühében vagy félelmében felsikított, nem kiabált vagy visítózott. Halkan sírt; olyan szívzaggató zokogás hallatszott bentről, amelyet csak egy nagyon magányos kisgyermek adhat ki.

Miss Fellowes először gondolt rá gyötrődve: szegényke!

Hiszen mégiscsak egy kisgyerek volt, mit számít a feje alakja? Egy kisfiú, aki úgy jutott árvaságra, ahogyan senki más előtte. Nem csupán az anyja és az apja tűnt el, de az egész fajtája. Érzéketlenül kiragadták a saját korából, így fajtája egyetlen képviselőjévé vált ezen a világon. Ő lett az utolsó. Az egyetlen.

A nő érezte, hogy szájalma egyre erősödik, és ezzel együtt egyre inkább elszégyellte magát saját érzéketlensége miatt. Gondosan eligazgatta magán a hálóingét („holnap hozok egy fürdőköpenyt” - gondolta), mielőtt felkelt az ágyból és kilépett a sátor takarásából, hogy bemenjen a fiúhoz.

- Kicsikém! - szólította suttogva. - Kicsikém!

Már benyúlt volna az ágy alá, de eszébe jutott a harapás lehetősége, és meggondolta magát. Inkább felkapcsolta az éjjeli lámpát, és arrébb tolta az ágyat.

A fiúcska összegömbölyödve feküdt a sarokban, térdét az álláig felhúzta; homályos és aggódó tekintettel nézett fel rá.

A félhomályban egyáltalán nem tűnt taszítónak.

- Szegényke,.. - nyögte a nővér. Megsimogatta, és érezte, hogy a gyermek megmerevedik. - Megölelhetlek, kicsike?

Leült a padlóra a fiúcska mellé, és lassan, ritmusosan simogatni kezdte a haját, az arcát, a karját. Halkan énekelni kezdett egy lassú, nyugodt dalt.

Erre a fiú felemelte a fejét, és úgy bámulta a nő száját a félhomályban, mintha csodálkozna a hangon.

Amíg a gyerek ámulva hallgatta. Fellowes megpróbálta közelebb manőverezni magához. Lassan és óvatosan közelebb húzta, míg a fiúcska feje végül a vállához ért. Bedugta karját a kis csípő alá, és egy lágy, határozott, de egyáltalán nem sietős mozdulattal az ölébe vette.

Folytatta az éneklést, ugyanazt az egyszerű versikét ismételte újra meg újra, miközben előre-hátra dajkálta a gyermeket. Előre-hátra, előre-hátra...

A fiú abbahagyta a sírást, és hamarosan már egyenletesen lélegzett - elaludt.

Végtelen gonddal ölelte a kicsit, közben a másik kezével óvatosan visszahúzta a gyerekágyat a falhoz, azután belefektette a fiúcskát. Betakargatta és nézte, ahogy alszik. Így végtelenül békésnek és kisfiúsnak tűnt. Nem számított, mennyire csúnya. Tényleg nem.

Lábujjhegyen osont ki, közben arra gondolt, mi lesz, ha a gyerek felriad?

Visszament. Tétován viaskodott saját magával, azután felsóhajtott, és óvatosan lefeküdt a pici mellé.

Az ágy túl kicsinek bizonyult. Kényelmetlenül össze kellett húznia magát és zavarta a sátor hiánya, de a fiúcska álmában odafészkelte magát hozzá, és a nővér lassan elaludt.

Felriadt és majdnem felsikoltott. Ezt az utóbbi készítményt sikerült elfojtania. A fiú tágra nyílt szemmel bámulta. Kellott egy hosszú pillanat, mire eszébe jutott, hogy lefeküdt mellé a kiságyba. Azután lassan, a fiúcska tekintetét egy pillanatra sem eresztve el kinyújtotta az egyik lábát, és letette a padlóra - azután a másikat is.

Aggódó pillantást vetett a nyitott mennyezet felé, azután megfeszítette az izmait, és gyorsan felkelt.

Azonban ebben a pillanatban a fiú odanyúlt, és zömök ujjaival megérintette a nő ajkait. Mondott is valamit.

A nővér hátrahőkölt az érintéstől. Nappali fényben a gyerek borzalmasan csúnya volt.

Ismét megszólalt. Azután kinyitotta a száját, és úgy intett előtte a kezével, mintha valami kijönne torkából.

Miss Fellowes kitalálta, mit akar, és reszkető hangon kérdezte meg:

- Azt akarod, hogy énekeljek?

A fiú nem mondott semmit, csak bámulta a száját.

A feszültségtől enyhén hamis hangon a nővér belekezdett az előző este is énekelt kis dalba, és a rút kisfiú elmosolyodott. Esetlenül ingatta magát, nem találta el a dallam ritmusát sem, de örömteli hangokat adott ki, mintha mindjárt elnevetné magát.

Gondolatban Miss Fellowes sóhajtott egyet. A zene bája megnyugtatta a vad szívet. Segített...

- Na, várj csak! - mondta a kicsinek. - Hadd hozzam rendbe magam! Csak egy perc az egész, azután készítek neked reggelit.

Gyorsan öltözködött, közben nem bírta kiverni a fejéből a mennyezet hiányát. A fiú az ágyában maradt, onnan figyelte mindig, amikor a nő bekerült a látóterébe. Ilyenkor a nővér rámosolygott és integetett neki. Végül a fiúcska visszaintegetett, és a nő elbűvölőnek találta a mozdulatot.

A végén így szólt:

- Kérsz zabpelyhet a tejbe? - Csak egy pillanatig tartott elkészíteni, azután oda- intette magához a gyereket.

Akár a mozdulatot értette meg, akár az illatot követte - Fellowes nem tudta eldönteni de a kisfiú felkelt az ágyból.

Gyakoroltatni akarta a kanál használatát, de a kicsi ijedten elhúzódott. („Van elég időnk” - gondolta a nő.) Ezután megtanította volna, hogy a tányért meg lehet emelni kézzel. A fiú ügyetlenül kísérletezett, hihetetlen rendetlenséget csinált, de az étel java mégiscsak bejutott a szájába.

Ezúttal a pohárból ivást is megpróbálta megtanítani, de a fiúcska nyüszíteni kezdett, amikor a nyílás túl kicsinek bizonyult, hogy közelebb jusson a folyadékhoz. Fellowes megfogta a kezét, rátette a pohárra, és mozdulatról mozdulatra a szájához emelte, megdöntötte.

A takarítani való ismét növekedett, de a tej többsége ismét a fiúban kötött ki, és egy nővér legyen hozzászokva a rendetlenséghez.

Meglepetésére és megkönnyebbülésére a fürdőszoba nem volt ennyire frusztráló. A gyerek könnyen megértette, mit akar tőle.

Fellowes azon kapta magát, hogy a kócos haját simogatja:

- Jó fiú! Okos fiú!

Felülmúlhatatlan örömet érzett, amikor a fiú elmosolyodott.

Arra gondolt, hogy ilyenkor nem is olyan elviselhetetlen a külseje. De tényleg!

Aznap megjöttek a sajtó munkatársai.

A nő a karjában tartotta a gyermeket, aki vadul kapaszkodott a ruhájába, míg a nyitott ajtó mögött felállították a kamerákat. A felfordulás megijesztette a fiút, és alig tíz perccel azelőtt kezdett sírni, hogy Miss Fellowes visszavonulhatott vele és letehetette a szomszédos szobában.

A felháborodástól elvörösödve bukkant fel újra, az utóbbi tizennyolc órában először kilépett a babaházból, és becsukta az ajtót maga mögött.

- Szerintem eleget kaptak. Beletelik valamennyi időbe, míg megnyugtatom. Menjenek el!

- Igen, igen - mondta az úriember a Times-Heraldtól -, de tényleg Neander-völgyi, vagy ez valamiféle tréfa?

- Biztosíthatom róla - Hoskins halk hangja váratlanul tolakodott be a háttérből

hogyan nem tréfálunk. A gyermek eredeti homo neanderthalensis.

- Fiú vagy lány?

- Fiú - válaszolta a nővér röviden.

- Majomfiú - nevezte el rögtön az úriember a News-tól. - Ez az: Majomfiú! Miket csinál, nővér?

- Pont olyanokat, mint egy kisfiú! - csattant fel Fellowes. Dúhe védekezésére sarkallta: - Egyébként sem majom! A neve... Timothy. Timmie. És teljesen normális a viselkedése.

Találomra választotta a nevet. Ez jutott eszébe először.

- Timmie, a Majomfiú - jegyezte meg az úriember a News-tól, és ahogy később kiderült, a világ ezen a néven ismerte meg a fiút.

A Globe sajtósa Hoskinshoz fordult:

- Mit terveznek tenni a Majomfiúval, doki?

A férfi vállat vont.

- Az eredeti tervem teljesítettem, amikor bebizonyítottam, hogy át lehet hozni ide. Azonban képzelem, mennyire érdekelheti az antropológusokat. És a fiziológusokat is. Végeredményben, egy olyan teremtményünk van, amelyik az emberré válás szélén áll. Sokat tanulhatunk tőle az emberi fajról és a biológiai örökségünkről.

- Meddig tartják meg?

- Amíg el nem jön az a pillanat, hogy több szükségünk lesz a helyre, mint a fiúra. Talán még egészen sokáig.

A News embere azt kérdezte:

- Nem tudná kihozni, hogy felállítsuk a teljes felszerelést, és készítsünk vele egy igazi bemutatót?

- Sajnálom, de a gyermeket nem lehet kihozni a Sztázisból.

- Pontosan mi is ez a Sztázis?

- Ah! - Hoskins megengedett magának egyet a szokásos, rövid mosolyai közül.

- Ez elég sok magyarázatot igényelne, uraim. A Sztázisban nem létezik az idő, legalábbis nem úgy, ahogy mi ismerjük. Ezeket a helyiségeket láthatatlan buborék veszi körül, amely nem teljesen része az univerzumunknak. Ez tette lehetővé, hogy a gyermeket kirántsuk a múltból.

- Várjunk csak! - kiáltott fel a News munkatársa elégedetlenül. - Miről beszél? A nővér épp az előbb jött ki és ment vissza!

- Ahogyan ezt maguk is megtehetik - válaszolt Hoskins tényszerűen. - Ez esetben az idő erővonalai párhuzamosan mozognának, és nem történne jelentős energiaátvitel. A gyermek azonban egy kiragadott rész a múltból. Ő áthaladt az erővonalakon, így időbeni potenciált kapott. Ha belépne az univerzumunkba és az időnkbe, az annyi energiát zabálna fel, hogy kiégetne itt minden elektromos vezeték, vagy talán egész Washington is sötétbe boríthatná. Még a vele áthozott szemetet is kénytelenek vagyunk a Sztázis szélén tárolni, mert csak apródonként hozhatjuk ki.

A sajtósok szorgalmasan jegyzetelték a mondatait. Nem sokat értettek belőle, és az olvasóik sem fognak többre jutni, de az egész nagyon tudományosan hangzott, és csak ez számított.

Az úriember a Times-Heraldtól azt kérdezte;

- Elérhető lesz ma este egy teljes körű interjúra, doktor?

- Megoldható - válaszolta Hoskins, azzal mind elindultak kifelé.

Miss Fellowes a hátukat nézte. Ő is ugyanolyan keveset értett a Sztázissal és időerővonalakkal kapcsolatban, mint a sajtósok, de valamennyit azért sikerült kihámoznia. Timmie bebörtönzésének oka (hirtelen azon kapta magát, hogy máris Timmie-ként gondol a kisfiúra) nem Hoskins önkényes parancsolgatása. Gyakorlatilag lehetetlen volt kihozni a Sztázisból.

Szegény, szegény fiúcska!

Hirtelen rádöbbsent, hogy gyereksírást hall, és besietett megnyugtatni a kicsit.

Miss Fellowes nem kapott lehetőséget, hogy részt vegyen Hoskins teljes körű interjújában, amely bár a világ minden pontján, még a holdra telepített helyőrségen is látható volt, mégsem tört át a nővér és a rút fiúcska lakhelyének falain.

Másnap reggel azonban a doktor sugárzó örömmel ment be hozzájuk.

- Jól ment az interjú? - kérdezte Miss Fellowes.

- Kiválóan! És hogy van a... Timmie?

Miss Fellowes úgy érezte, érdemes volt kitalálnia a nevet.

- Egészen jól. Gyere, Timmie, ez a kedves bácsi nem fog bántani!

Timmie nem jött ki, a másik szobában maradt, az ajtón keresztül csak gubancos hajának néhány tincse látszott és néha az egyik szeme sarka.

- Nos - folytatta a nővér végül csodálatosan lenyugodott. Nagyon intelligens.

- Meglepőnek tartja?

A nő habozott néhány pillanatig, mielőtt válaszolt;

- Igen. Korábban valószínűleg én is majomkölyöknek néztem.

- Hát, Majomfiú vagy sem, nagy szolgálatot tett nekünk. Felrakta a Sztázis Rt.-t a térképre. Bent vagyunk, Miss Fellowes, bent vagyunk! - Majdnem úgy beszélt, mintha kényszert érzett volna győzelme kinyilvánítására, még ha csak a nővérnek mondhatja is el sikerét.

- Ó? - nézett rá a nő, de hagyta beszélni.

Hoskins zsebre tette kezét, és így mondta:

- Tíz éve egy hajszálon lóg a tevékenységünk, fillérenként kellett összekérezgetni a támogatást. Össze kellett hoznunk egy nagy bemutatót, hogy igazoljuk a munkánkat. Mindent vagy semmit alapon csináltuk. És amikor a munka igazolásáról beszélek, komolyan gondolom. A Neander-völgyi áthozása minden egyes centet elvitt, amit sikerült összekérezgetnünk és összelopkodnunk. Merthogy egy részét loptuk; más projektekre kapott támogatásokat használtunk fel engedély nélkül. Ha ez a kísérlet nem sikerült volna, már földönfutók lennénk.

- Ezért nincs mennyezet? - szólt közbe Miss Fellowes hirtelen.

- Eh? - nézett rá Hoskins zavarodottan.

- Nem maradt pénz a mennyezetre? -

- Ó, nos, hát nem ez az egyetlen oka... Nem tudhattuk előre, hogy pontosan hány éves lesz a Neander-völgyi. Csak homályosan érzékeljük a megadott időpontban jelen lévő dolgokat, így akár egy vad felnőtt is lehetett volna. Fennállt a lehetősége, hogy nem lehet megközelíteni. Mint egy ketrecbe zárt vadállatot.

- Mivel másképp alakult, gondolom, most már építhetnének egy mennyezetet a szobák fölé...

- Persze, igen. Van rá pénz. Támogatást ígértek mindenféle forrásokból. Ez az egész olyan csodálatosan alakult, Miss Fellowes! - A férfi széles képére sugárzó mosoly ült ki, amely ráadásul egészen addig ott is maradt, míg végül Hoskins távozott. Még a háta is mosolyogni látszott.

„Egészen kedves a fickó, amikor nem figyel oda, és elfelejti, hogy tudós” - gondolta a nő.

Egy haszontalan pillanatig az is eszébe jutott, hogy vajon van-e felesége, azután elhessegette a gondolatot.

- Timmie! - szólította a fiút. - Timmie! Gyere ide hozzám!

Az elmúlt hónapok során Fellowes úgy érezte, egyre inkább a Sztázis Rt. szerves részévé vált. Kapott egy kicsi, de saját irodát a nevével az ajtón, egy irodát igen közel a babaházhoz {sohasem tudta másképp nevezni Timmie Sztázisbuborékját). Emellett kapott egy jelentősebb fizetésemelést is. A babaház fölött mennyezet húzódtott, a bútorokat jobban megválogatták mind a minőségük, mind a külsejük szempontjából, illetve kaptak egy második fürdőszobát - végül kapott egy saját lakást az intézmény területén, ezért néha már nem maradt Timmie mellett éjszakára. A babaház és a lakása között interkom-kapcsolatot létesítettek, amelyet a fiú is megtanult kezelni!

Miss Fellowes hozzászólt a kicsi külsejéhez. Már egyre kevésbé vette észre a csúfságát. Egy nap azon kapta magát, hogy egy hétköznapi kisfiút néz az utcán, miközben azon tűnődik, hogy lát valami kevésbé vonzó annak magas homlokában és előreugró állában. Meg kellett ráznia magát, hogy el tudja szakadni a kelletlen gondolatoktól.

Jóval kellemesebb hatással volt rá, hogy hozzászólt Hoskins időnkénti látogatásaihoz is. A férfi nyilvánvalóan szívesen elszökött egy időre a Sztázis Rt. vezetésével együtt járó, egyre zaklatottabb szerepe elől - emellett úgy tűnt, kezdett érezni valamit a gyermek iránt, aki elindította vágyai megvalósításának útján, mi több, a nővérrel is szívesen beszélgetett.

(A nő megismert néhány tényt Hoskinsszal kapcsolatban. A fizikus találta fel azt a módszert, amellyel elemezték a múltba fűrődő mezonsugár tükröződéseit; ugyancsak ő találta fel a Sztázis kialakításának módját. Hűvös nyugalma csupán arra irányult, hogy elfedje kedves természetét, és természetesen már megházasodott.)

Az egyetlen dolog, amihez Fellowes sohasem szokott hozzá, az a tény volt, hogy egy tudományos kísérletben vett részt. Időnként annyira érintve érezte magát személyes szinten is, hogy vitába keveredett a fiziológusokkal.

Egy alkalommal Hoskins épp akkor jött le, amikor a nővér már legszívesebben megölt volna valakit. Nem volt joguk hozzá! Nem volt joguk! Még ha egy Neandervölgyi emberről van szó, akkor sem kezelhetik állatként!

A nő dühösen bámult az orvosok után; bámult kifelé a nyitott ajtón és hallgatta Timmie zokogását, észre sem

vette, hogy Hoskins mikor került oda. Már percek óta kint állhatott.

- Bejöhetek? - kérdezte.

A nővér kurtán bólintott, azután a fiúhoz fordult, aki szó szerint lógott rajta, koré tekerte görbe kis végtagjait.

Hoskins nézte őket egy ideig, mielőtt megjegyezte:

- Boldogtalannak tűnik.

- Nem az Ő hibája! - vakkantotta Fellowes. - Mindennap jönnek a vérvételekkel meg a többi vizsgálattal.

Olyan szintetikus diétán tartják, hogy egy hízómalacnak sem adnék ilyen ételeket!

- Tudja, ez olyasmi, amit nem próbálhatnak ki embereken.

- Akkor nem próbálhatják ki Timmie-n sem! Kérem, dr. Hoskins! Maga mondta, hogy Timmie érkezése helyezte fel a Sztázis Rt.-t a térképre. Ha érez iránta bármiféle hálát, akkor legalább addig távol kell tartania őket szegénykétől, amíg elég idős lesz, hogy többet értsen a körülötte zajló dolgokból. Minden rossz nap után rémálmai vannak, és nem tud rendesen aludni. De tudja, mit? - A nő haragja a tetőfokára hágott. - Én magam zárom be előttük a2 ajtót!

Észrevette, hogy már kiabál, de nem tehetett róla.

Jóval csendesebben folytatta:

- Tudom, hogy Neander-völgyi, de van egy rakás dolog, amit nem értékelünk a Neander-völgyiekkel kapcsolatban. Utánaolvastam a témának. Kialakult kultúrájuk volt. A legnagyobb emberi találmányok egy része a Neander-völgyi időkből származik. Például az állatok házasítása, a kerék, a köcsiszolás különféle technikái. Spirituálisán sem voltak fejletlenek. Eltemették a halottaikat azok értéktárgyaival együtt, ami azt jelenti, hogy hittek a túlvilágban. Ez olyan találgatásokhoz vezet, hogy talán ők találták fel a vallást. Ennyi nem elég, hogy Timmie-vel ember módjára bánjanak?

Kedvesen megsimogatta a kisfiút, a fenekére paskolt, és átküldte a játszószozába. Amikor az ajtó kinyílt, és Hoskins megpillantotta a szerteszét heverő játékokat, a férfi röviden elmosolyodott.

A nővér úgy érezte, meg kell védenie:

- A kicsi rászolgált a játékaira. Csak ezt kapja mindazért, amin át kell mennie.

- Nem, nem, semmi gond! Csak arra gondoltam, maga is milyen sokat változott az első napja óta. Dühös volt rám, mert magára löcsöltem egy Neander-völgyit.

Fellowes halkán válaszolt:

- Azt hiszem, akkor még... - De nem folytatta.

Hoskins témát váltott:

- Ön szerint mennyi idős lehet a fiú?

- Nem tudom megmondani. Nem ismerem a Neander-völgyiek fejlődését. A termete alapján háromnak mondanám, de a Neander-völgyiek általában véve is kisebbek voltak a mai embernél, és a sok zaklatás miatt akár meg is állhat a fejlődésben. Azonban olyan gyorsan tanulja az angolt, hogy ennek alapján négynél is többnek mondanám.

- Tényleg? A jelentésekben nem volt semmi az angoltanulásról.

- Csak velem beszél. Legalábbis egyelőre. Mindenki mástól fél, és nincs is mit csodálkozni ezen. Azonban kérdez az ételekkel kapcsolatban, jelzi a testi szükség- létét, és majdnem mindent megért, amit mondok neki. Természetesen - itt metsző tekintetet vetett a fizikusra -, nagy mértékben lelassulhat a fejlődése.

- Miért?

- Minden gyermeknek szüksége van a stimulációra, és ő magányos elzárttságban él. Megteszem, amit lehet, de nem vagyok állandóan mellette és nem csak rám van szüksége. Arra gondolok, dr. Hoskins, hogy szüksége lenne egy játszótársra.

A férfi lassan bólintott.

- Sajnos, csak egy van belőle, ugye? Szegény kölyök...

Miss Fellowes felfigyelt a hangsúlyokra.

- Maga kedveli Timmie-t, ugye? - Jó érzést keltett, hogy más is hozzá hasonlóan érez.

- Igen - felelte Hoskins, és így, hogy nem figyelt magára, a nő látta a fáradtságot a tekintetében.

A nővér egyelőre elnapolta a tervét, hogy erőltesse a felvetett problémát.

- Kimerültnak tűnik, dr. Hoskins - jegyezte meg.

- Valóban, Miss Fellowes? Akkor gyakorolnom kell, hogy jóval élénkebbnek tűnjek.

- Gondolom, a Sztázis Rt. egy sokat foglalkoztatott vállalat, és emiatt maga is igen elfoglalt.

Hoskins vállat vont.

- Jól gondolja. Állatokról, zöldségekről és ásványokról egyformán szó van, Miss Fellowes. De gondolom, maga még nem is ismeri a tevékenységünket.

- Tényleg nem. De nem azért, mert nem érdekel. Én is elfoglalt voltam.

- Hát, most már nem annyira elfoglalt - jegyezte meg a férfi, mint aki hirtelen döntésre jutott. - Holnap tizenegykor lejövök magáért. Személyesen vezetem körbe.

- Az jó lenne - mosolyodott el Fellowes.

Hoskins bólintott egyet és maga is elmosolyodott, azután megfordult, és kiment.

A nap hátralévő részében a nővér többször is dúdolni kezdett. Az egész - persze, maga a gondolat is nevetséges de tényleg az egész majdnem olyan volt... olyan, mintha a cégvezető randevúra hívta volna.

Másnap a férfi nagyon pontosnak bizonyult, emellett mosolygósnak és kedvesnek is, Fellowes kosztümre cserélte a nővérköpenyt. Konzervatív szabásúra, biztos, ami biztos, de így is inkább nőnek érezte magát, mint az elmúlt évek során bármikor.

Hoskins megfontoltan és egészen formálisan bókkolt, amit ő hasonlóan formális kifejezésekkel fogadott. Tökéletes bevezető, gondolta. Azután rögtön lecsapott a következő gondolat: bevezető, de mihez?

Gyorsan elhessegette, és elkészönt a fiúcskától; biztosította, hogy hamarosan visszatér hozzá. Még megbizonyosodott róla, hogy a gyerek megtalálja a vacsoráját.

Hoskins az új szárnyba vitte a nővért, amelyben még sohasem járt. Még mindig az újdonság illata és az építkezés zaja lengte be, ám ez utóbbi csak halkán, szinte jelzéseként, hogy az épület még mindig növekszik.

- Állatok, zöldségek és ásványok - ismételte meg Hoskins, amit az előző nap mondott. - Az állatok itt vannak, jobbra. Ez a leglátványosabb kiállításunk.

A teret számos helyiségre osztották fel, mindegyiket egy-egy Sztázisbuborék Őelte körbe. Hoskins odavezette az egyik üvegfalhoz, és a no benézett. Amit látott, az először pikkelyes, hosszú farkú tyúkra emlékeztette. A lény két vékony lábón futkosott faltól falig, feje egészen madárszerűnek tűnt kis csonttaréjjal, mint amilyen a kakasoké. Pislogva kapkodta tekintetét ide-oda, apró elülő mancsai újra meg újra ökölbe szorultak és kinyíltak.

- Ez itt a dinoszauruszunk - jegyezte meg Hoskins. - Már hónapok óta megvan. Nem tudom, mikor szabadulhatunk meg tőle.

- Dinoszaurusz?

- Talán egy óriást várt?

Fellowes elmosolyodott.

- Az ember általában nagyot vár, nem? Tudom, hogy voltak kicsik is.

- Higgye el, mi eleve kicsire céloztunk. Általában vizsgálják, de úgy tűnik, pont van egy szabad órája. Felfedeztek már néhány érdekes dolgot. Például nem teljesen hidegvérű. Tökéletlen módszere van arra, hogy a környezete hőmérsékleténél magasabban tartsa a belső hőmérsékletét. Sajnos hím. Mióta áthoztuk, egyfolytában próbálunk ráfixálni egy másikra, amely talán nőstény lehet, de még nem volt szerencsénk vele.

- Miért akarnak nőstényt?

A férfi kötekedő tekintettel nézett rá.

- Mert jó eséllyel átjöhet vele egy megtermékenyített tojás, és akkor lesz egy dinó-bébink.

- Hát persze...

Hoskins átvezette a trilobita szekcióba.

- Az ott Dwayne professzor a Washington Egyetemről - mondta. - Atomkémikus. Ha jól emlékszem, a vízben oldott oxigén izotóparányát méri.

- Miért?

- Ez ősvíz, legalább félmilliárd éves. Az izotóparány alapján megállapítható az óceán akkori hőmérséklete. Történetesen a professzor nem foglalkozik a trilobiták-kal, de vannak, akik folyton boncolni akarják őket. Ők a szerencsésebbek, mert csak szikékre és mikroszkópokra van szükségük. Dwayne-nek minden alkalommal fel kell állítania egy tömegspektográfot, amikor kísérletezni akar.

- De miért? Nem lehet...

- Nem. Nem vihet ki semmit sem a helyiségből.

Áthoztak ősnövényeket, illetve különféle kőformációkat is. Ezek voltak a zöldségek és az ásványok, amelyeket Hoskins említett. Minden fajtát vizsgálgatott valaki, mint egy múzeumban; mint egy életre kelt múzeumban, amely szuperaktív kutatóközpontként működik.

- És önnek kell mindezt felügyelnie, dr. Hoskins?

- Csak közvetetten, Miss Fellowes. Hála az égnek, vannak asszisztenseim. Az én érdeklődésem teljes mértékben az ügy elméleti aspektusaira irányul; az Idő természetére, a mezonikus időközi érzékelés technikájára és így tovább. Ezt az egészet szívesen feladnám a tízezer évnél közelebb lévő objektumok detektálásának módszeréért. Ha bejutnánk a történelmi időkbe...

Egy távolabbi fülkénél valami felfordulás kélt, ez szakította félbe a magyarázatot. Siránkozó, magas hang emelkedett ki a többi közül. Hoskins összevonta a szemöldökét.

- Elnézését kérem... - Azzal elsietett a zaj irányába.

A nővér alig bírta követni anélkül, hogy futni kezdett volna.

- A kutatásomnak életbe vágó részletei vannak! - mondta egy idősödő, gyér szakállú és kivörösödött arcú férfi. - Hát nem értik?

Egy SzR (Sztázis Rt.) lógóval ellátott laborköpenyt és egyenruhát viselő technikus szólalt meg:

- Dr. Hoskins! Még az elején tudattuk Ademewski professzorral, hogy a minta legfeljebb két hétig maradhat itt.

- Akkor még nem tudtam, meddig tart majd a kutatásom! Nem vagyok jós! - vágta rá hevesen Ademewski. Hoskins az idősebb férfihez fordult.

- Maga is tudja, professzor, hogy korlátozott mennyiségű hely áll rendelkezésünkre; forgásban kell tartanunk a mintákat. Annak a darab kalkopiritnek vissza kell mennie. Már várják a következő mintát.

- Akkor miért nem vihetem magammal? Hadd vigyem el!

- Tudja, hogy nem viheti el.

- Egy darab kalkopiritet? Egy nyomorult, ötkilós kődarabot? Miért nem?

- Nem engedhetjük meg magunknak az ezzel együtt járó energiaköltséget! - mondta Hoskins nyersen. - Ezt maga is tudja.

A technikus közbevágott:

- A lényeg az, dr. Hoskins, hogy a szabályok ellenére a professzor megpróbálta elmozdítani a követ, és majdnem kilyukasztottam a Sztázist. mert nem tudtam, hogy bent van!

Hirtelen mindenki elhallgatott. Hoskins a másik tudóshoz fordult.

- Így történt, professzor?

Ademewski professzor zavartan köhintett.

- Nem látok problémát...

Hoskins szó nélkül megfogott egy zsinórt, amely karnyújtásnyira lógott tőle a fal mellett, a mintát tartalmazó helyiségen kívül. Meghúzta.

Miss Fellowes épp a számára teljesen jellegtelennek tűnő kődarabot nézte, amely az egész vitát kirobbantotta. A következő pillanatban ijedten hőkölt hátra: a minta eltűnt, mintha soha nem is létezett volna. A szoba teljesen kiürült.

- A Sztázis mintáival kapcsolatos kutatásokra szóló engedélyét ezennel véglegesen visszavonom, professzor - mondta Hoskins. - Sajnálom.

- De... várjon!

- Sajnálom. Az egyik legszigorúbb szabályt szegte meg.

- Fellebbezek a Nemzetközi Szövetségnél...

- Fellebbezzen! Majd rájön, hogy ilyen esetekben nem lehet érvényteleníteni a döntésem.

A fizikus határozottan elfordult, a professzor már csak a hátának ellenkezhett. Hoskins még mindig dühtől fehér arccal, de nyugodt hangon szólt a nővérhez:

- Velem ebédelne, Miss Fellowes?

Az önkiszolgáló étkezde kis vezetői fülkéjébe ültek be. Hoskins teljes természetességgel üdvözölte a többieket és mutatta be a nőt, miközben kínosan érezte magát.

Azon járt az agya, hogy mit gondolhatnak róluk, és kétségbeesetten próbált üzletiesnek látszani.

- Gyakran fordul elő ilyesmi, dr. Hoskins? - kérdezte. - Úgy értem, amin a professzorral vitakoztak. - Fogta a villáját, és enni kezdett.

- Nem - felelte a férfi erélyesen. - Ez volt az első alkalom. Természetesen, gyakran össze kell vesznem az emberekkel a minták elmozdítása miatt, de ez volt az első alkalom, amikor valaki ténylegesen meg is próbálta kivinni.

- Emlékszem, egyszer beszélt róla, hogy ez mennyi energiát emésztene fel.

- Így van. Természetesen, próbáltuk kiszámítani. Egyszer úgyis történik majd egy baleset, ezért különleges erőforrásokat állítottunk fel csak arra az esetre, ha valami véletlenül kikerülne a Sztázisból. Persze, ez nem jelenti azt, hogy szeretnénk látni, ahogy fél másodperc alatt elszáll egy évre elegendő energiakészlet - nem is engedhetjük meg magunknak. Egy ilyen eset évekig késleltetné a terjeszkedési terveinket. Amellett, képzelje el, mi történt volna, ha a professzor bent tartózkodik a Sztázisban, amikor átszűrjük azt!

- Mi történt volna vele?

- Nos, kísérleteztünk élettelen tárgyakkal és egerekkel, és mind eltűntek. Feltehetően visszautaztak az időben. Hogy úgy mondjam, magával rántotta őket az objektum, amely ilyenkor visszacsapódik a természetes idejébe. Emiatt le kell horgonyoznunk azokat a dolgokat a Sztázisban, amiket nem akarunk elmozdítani, és ez egy eléggé bonyolult procedúra. A professzor nem lett volna lehorgonyozva, visszautazott volna a pliocén korbá,

abba a pillanatba, ahonnan kiragadtuk a mintát. Illetve két héttel későbbre, mert ennyi időt töltött nálunk a kő.

- Milyen szörnyű lett volna!

- Biztosíthatom róla, hogy a professzor nem így gondolná. Ha tényleg olyan ostoba, hogy ki akar vinni egy mintát, akkor még örülne is, ha hirtelen a múltban találná magát. De képzelje el, milyen hatással lenne ez ránk, ha nyilvánosságra kerülne az eset. Az embereknek pont arra van szükségük, hogy tudják, milyen veszélyekkel jár ez az egész, és egy pillanat alatt megvonnának tőlünk minden támogatást. - A végén csettintett az ujjával, de beszéd közben rosszkedvűen tologatta az ételt a tányéron.

- Nem tudnák visszahozni? - kérdezte Fellowes. - Ugyanúgy, ahogy a követ is áthozták?

- Nem. Amikor egy objektum visszakerül, elveszítjük a fókuszot, hacsak nem tervezzük bele előre a folyamatokba, hogy megtartsuk azt. Egy ilyen balesetnél ugyebár semmi ilyesmi nincs előre megtervezve. A professzort csak akkor találnánk meg, ha beállítanánk rá egy speciális fókuszot, aminek nagyjából annyi az esélye, mint bedobni a horgot az óceánba azzal a szándékkal, hogy csak egy bizonyos halat fogjunk ki. Istenem, beleőrülök, ha csak rágondolok, miféle intézkedéseket tettünk a balesetek elkerülése érdekében! Minden egyes Sztázisegységet önálló megszakító berendezéssel láttunk el - ez szűrja ki és omlasztja össze a buborékot. Muszáj volt, mert - minden buborékknak - saját fókusza van, és a többiektől különállóan kell kilyukasztani. Lényegében egyik megszakító berendezést sem aktiváljuk, amíg el nem érkezik az utolsó pillanat, és még akkor is csupán azzal az egyetlen zsinórral lehet aktiválni a szerkezetet, amely közvetlenül a buborékot tartalmazó helyiség mellett van. A húzás maga egy legátolt mechanikai cselekedet, igényel némi erő kifejtést, hogy ne lehessen véletlenszerűen aktiválni a megszakítót.

- Nem változtatja meg a történelmet, hogy valami elmozdul az időben? - kérdezte a nővér.

Hoskins vállat vont.

- Elméletileg igen, gyakorlatilag viszont a kivételes eseteket leszámítva nem. Egyfolytában kihozunk objektumokat a Sztázisból. Levegőmolekulákat. Baktériumokat. Port. Az energia-felhasználásunk nagyjából tíz százaléka ilyen természetű mikroveszteségekre megy el. Azonban az időbeni mozgásnál még a nagyobb tárgyak is csak olyan változásokat hoznak létre, amelyek fokozatosan elsimulnak. Vegyük azt a kalkopiritet a pliocénból! Mivel két hétig hiányzik, egy rovar esetleg nem találja meg az általa nyújtott menedéket, és életét veszti. Ez egész sor változást indíthat el. de a Sztázissal kapcsolatos matematikai számítások szerint ez egy konvergáló sorozat. A változások mértéke időarányosan csökken, míg végül minden visszatér az eredeti kerékvágásba.

- A valóság meggyógyítja önmagát?

- Így is mondhatjuk. Egy ember kiragadásával vagy visszaküldésével sokkal nagyobb sérülést okozunk. Egy teljesen hétköznapi személy esetén a sérülés magától begyógyul. Persze, egy rakás ember azért ír nekünk, hogy hozzuk át Abraham Lincolnt a jelenbe, sőt Mohamedet vagy Lenint is. Ezt, természetesen, nem tehetjük meg. Még ha meg is találnánk őket, a történelem formálóinak hiánya olyan nagy változást idézne elő, amely nem simul el magától. Ki lehet számítani, mekkora változást tekinthetünk túl nagyoknak, és próbálunk a közelébe se menni ennek a határnak.

- Akkor Timmie...

- Nem, ő nem jelent ilyen jellegű problémát. A valóság szövedéke biztonságban van. Azonban... - Metsző pillantást vetett a nőre, miközben folytatta: - Azonban ne is törődjön ezzel! Tegnap azt mondta, hogy Timmie-nek társaságra lenne szüksége.

- Igen - mosolyodott el a nővér. - Nem gondoltam volna, hogy odafigyelt.

- Természetesen figyelek magára. Kedvelem azt a gyereket. Értékelem az iránta táplált érzelmeit, és eléggé érdekelt vagyok az ügyben ahhoz, hogy elmagyarazzam magának a tevékenységünket. Most már látta, mit csinálunk, nyert valamelyes betekintést a nehézségekbe is, így beláthatja, hogy a világ minden jó szándéka ellenére sem biztosíthatunk társat Timmie-nek.

- Nem tehetik? - kérdezte Fellowes csüggedten.

- Az imént magyaráztam el. Nem valószínű, hogy találnánk még egy Neander-völgyit az ő életkorában. Ehhez hihetetlen szerencse kellene, és még ha sikerülne is, nem lenne jó megtöbbszörözni a kockázati tényezőket azzal, hogy még egy emberi lényt helyezünk el a Sztázisban.

A nő letette az evőeszközt.

- Dr. Hoskins! - kezdte energikusan. - Nem teljesen így értettem. Nem akarom, hogy áthozzanak még egy Neander-völgyit a jelenbe. Tudom, hogy ez lehetetlen. Azonban az már nem lehetetlen, hogy hozzanak még egy gyereket Timmie mellé.

Hoskins tekintetében aggodalom ült.

- Egy embergyereket?

- Egy másik gyereket! - nyomta meg Fellowes a szót ellenségesen. - Timmie is ember!

- Almomban sem jutna eszembe.

- Miért? Miért ne juthatna? Mi a baj ezzel? Kirángatott egy gyereket a saját idejéből, és örökre börtönbe zárta. Nem érzi, hogy tartozik neki? Ha van olyan ember ezen a világon, dr. Hoskins, akit a biológiai kivételével bármely szempontból Timmie apjának nevezhetünk, az maga. Miért nem teheti meg érte ezt az egyszerű kis dolgot?

- Az apjának? - Hoskins nyugtalannak tűnt, ahogy felkelt az asztal mellől. - Azt hiszem, ideje visszamenni, Miss Fellowes, ha nem bánja.

Hallgatagon tértek vissza a babaházhoz, egyikük sem törte meg a csendet útközben.

Ezután Hoskins sokáig nem látogatta meg őket, csupán futtában pillantották meg egymást néha. Néha a nő sajnálta, hogy így alakult a kapcsolatuk, de máskor, amikor Timmie a szokásosnál is magányosabbnak tűnt, vagy amikor órákat töltött el csendben bámulva ki az egyetlen, a semminél alig többet kínáló ablakon, csak annyit gondolt az egészről: hülye férfiak!

Timmie egyre jobban beszélt, a kiejtése napról napra javult. Sohasem vesztett el egy bizonyos halk surrogást a hangjából, amit Fellowes aranyosnak tartott. Ha nagyon izgatottá vált, még mindig csettintgetni kezdett a nyelvvel, de egyre kevesebb- szer történt ilyesmi. Valószínűleg már elfelejtette azokat a napokat, amikor kiragadták a múltból és áthozták a jelenbe - bár az álmai még emlékeztették.

Ahogy idősödött, a fiziológusok egyre kevésbé és a pszichológusok egyre inkább érdeklődtek iránta. A nővér nem volt biztos benne, hogy kedvére való ez a fejlemény; az újabb orvoscsoportot talán még kevésbé tudta megkedvelni, mint az előzőt. Eltűntek a tűk és megszűnt a különleges étrend, ezzel együtt nem vettek le több testfolyadékot. Azonban Timmie-nek különféle akadályokon kellett felülemelkednie, hogy egyáltalán enni vagy inni kapjon. Rudakat mozgatott, paneleket emelt fel és kötelekért nyúlt. Amikor gyenge elektromos kisülések figyelmeztették a rossz mozdulatokra, gyakran sírva fakadt.

Miss Fellowes nem akart könyörögni Hoskinsnak - találkozni sem akart vele; az utolsó emléke az maradt, amikor az ebédlőasztal felett a férfi értetlenül nézett rá. „Hülye, hülye férfiak!” - gondolta párás szemmel.

Azután egy nap váratlanul lecsapott rájuk Hoskins hangja, ahogy beszólt a babaházba:

- Miss Fellowes!

Hűvös arckifejezéssel ment ki hozzá, előtte a köpenyét is megigazgatta, azután meglepetten nézett a sápadt nőre a férfi társaságában. A vékony, közepmagas nő törekenynek tűnt, szőke haja és fehér arca csak fokozta ezt a hatást. Mögötte négyévesforma gyerek állt, tágra nyílt szemmel kapaszkodott az anyja szoknyája szélébe.

- Ez itt Miss Fellowes, drágám, a fiú mellé kirendelt nővér! Ő itt a feleségem, Miss Fellowes! - mutatta be őket egymásnak Hoskins.

(Tényleg a felesége lett volna? Egyáltalán nem úgy nézett ki, ahogy elképzelte. De miért ne lehetne? Egy Hoskins-féle férfi biztosan egy törekeny lényt választ, egyfajta kontrasztként. Feltéve, hogy eszerint választ...) Kierőltetett magából egy tényszerű köszönést:

- Jó napot, Mrs. Hoskins! Ő lenne... a kisfiúk?

(Meglepte a dolog. Férfiként gondolt Hoskinsra, de apaként eddig nem - kivéve persze... Elkapta a fizikus komoly tekintetét, és elpirult.)

- Ez itt a fiam, Jerry - mutatta be a gyereket is a férfi. - Köszönj szépen Miss Fellowes-nak, Jerry!

(Tényleg megnyomta egy kicsit az „ez” szót? Tényleg azt mondta, hogy „ez” a fia és nem...?)

Jerry még inkább behúzódott anyja szoknyája mögé, de azért elmormolt valami helló-félét, Hoskins felesége átnézett a nővér válla felett, mintha keresne valamit a mögötte lévő szobában.

- Menjünk be! - terelte a családját Hoskins. - Gyere, drágám! Lesz egy apró, kellemetlen érzet a küszöbnél, de azonnal el is múlik.

- Azt akarja, hogy Jerry is bejöjjön? - kérdezte Fellowes.

- Természetesen. Ő lesz Timmie játszótársa. Maga mondta, hogy Timmie-nek játszótársra van szüksége. Vagy már el is felejtette?

A nő végtelenen meglepődött:

- De... A maga fia?

Hoskins ingerülten válaszolt:

- Ki másé? Nem ezt akarta? Gyerünk, drágám, menjünk be!

Hoskins felesége némi erőfeszítéssel a karjába vette Jerryt, azután habozott néhány pillanatig, végül átlépett a küszöbön. Jerry fészkelődni kezdett, nem tetszett neki az érzet.

Mrs. Hoskins vékony hangon szólalt meg:

- Itt van a lény? Nem látom.

- Timmie! - szólította Fellowes. - Gyere ki!

A fiúcska kikukucskált az ajtófélfá mögül, megbámulta a kisfiút, aki hozzájött látogatóba. Az anya karján láthatóan megfeszültek az izmok.

- Gerald, biztos vagy benne, hogy biztonságos? - kérdezte a férjétől.

A nővér válaszolt helyette:

- Ha arra gondol, hogy Timmie veszélyes-e, akkor természetesen nem az, Ő csak egy kedves kisfiú.

- De hát egy... barbár...

(Hát persze! A majomfiús cikkek az újságokban!) Miss Fellowes megenyhült:

- Nem az, Nyugodt és értelmes, bármelyik öt és fél éves gyerek lehetne. Nagyon kedves öntől, Mrs. Hoskins, hogy beleegyezett ebbe a találkozásba és megengedi, hogy a kisfia játsszon Timmie-vel. Kérem, ne tartsanak tőle!

- Nem biztos, hogy megengedem! - válaszolta a nő némileg ingerülten.

- Már megbeszéltük, drágám - szólt rá Hoskins. - Ne akarjunk ismét vitatkozni ezen. Inkább tedd le Jerryt!

Mrs. Hoskins így tett, és a kisfiú nekitámasztotta hátát az anyja lábának, a másik szempárt bámulta, amelyik a szobából nézte őt.

- Gyere ki, Timmie! - szólt oda Miss Fellowes. - Ne félj!

Timmie lassan kilépett a belső szobából. Hoskins lehajolt, hogy lefejtse Jerry ujjait az anyja szoknyájáról.

- Lépj hátrébb, drágám! Adjunk a gyerekeknek egy lehetőséget!

A kicsik egymást nézték. Fiatalabbnak is Jerry volt magasabb, legalább egy hüvelykkel, és egyenes hátával, magasan tartott fejével összehasonlítva, Timmie groteszk külseje még hangsúlyosabbnak tűnt, mint az első napon.

A nővér ajkai megremegtek.

A kis Neander-völgyi szólalt meg előbb, félénken reszkető hangon:

- Hogy hívnak? - Azzal Timmie előrebökte orrát, mintha csak a másik gyermeket akarná közelebről megvizsgálni.

A meglepett Jerry hevesen ellökte magát, amitől a rút fiúcska elesett. Mindketten sírva fakadtak, Mrs. Hoskins felkapta a fiát, miközben Miss Fellowes az elfojtott dühtől vörösen felemelte Timmie-t, és vigasztalni kezdte.

- Ösztönösen nem kedvelik egymást - jegyezte meg Hoskins felesége.

- Nem ösztönösebben - mondta a férje fáradtan -, mint bármelyik két gyerek. Tedd le Jerryt, hadd szokjon hozzá a helyzethez! Jobb, ha elmegyünk. Majd Miss Fellowes felhossa Jerryt az irodámba egy idő után, és én hazaviszem.

Az elkövetkező órában a két gyerek folyton egymást figyelte. Jerry az anyja után sírt, Miss Fellowes közeledtére csak kapálózott, de végül megengedte, hogy a nővér megvigasztalja egy nyalókával. Timmie egy másikon rágódott, és az óra végére sikerült rávenni Őket, hogy ugyanazzal a doboz építőköckével játsszanak, még ha a szoba két ellentétes sarkában is.

A nő szinte érzélgős hálát érzett, amiért Hoskins elhozta a fiát.

Kereste a módját, hogyan köszönje meg, de a férfi formális hivatali viselkedése egyenlő volt egy elutasítással. Talán nem tudott megbocsátani, amiért a nővér úgy tüntette fel, mint egy kegyetlen apát. Talán a saját fia bevonása próbálkozás volt a részéről, hogy egyszerre mutassa meg: kedves akar lenni Timmie-hez, de nem az apja!

Végül Fellowes csak annyit tudott mondani:

- Köszönöm! Nagyon köszönöm!

Amire főnöke csak ennyit válaszolt:

- Rendben van, említést sem érdemel.

Ez vált az általánosan használt rutinná. Hetente kétszer Jerryt bevitték egy órára játszani, ami később két órára növekedett. A gyerekek megtanulták egymás nevét, kiismerték egymást és együtt játszottak.

Az első hálarohamokat követően Fellowes azon kapta magát, hogy egyre kevésbé kedveli Jerryt. Nagyobb volt és nehezebb, minden szempontból dominánsabb, így folyton másodlagos szerepbe kényszerítette Timmie-t. Csupán az békítette ki valamennyire, hogy védenca a nehézségek ellenére is egyre nagyobb örömmel várta a következő alkalmat, amikor játszótársa eljön hozzá.

Csak ennyit kapott az élettől, sajnálkozott magában a nővér.

Egyszer, amikor őket nézte játék közben, azt gondolta: Hoskins két fia, az egyik a feleségétől, a másik a Sztáizistól.

Miközben Ő maga csupán...

„Az ég szerelmére! - gondolta, két öklét a homlokára szorítva. - Csak nem féltékeny vagyok?”

- Miss Fellowes! - szólította meg Timmie (gondosan ügyelt rá, hogy a fiúcska mindig így szólítsa). - Én mikor megyek iskolába?

A nővér lepillantott a buzgó, barna szemre, amely a tekintetét kereste, és kedvesen végigsimított a vastag szálú, göndör hajon. Egész külsejének legkuszább részét a frizurája képezte, mivel sohasem tudott nyugton maradni, amíg Fellowes levágta a haját. Nem kérte szakember segítségét, mert az ügyetlen vágás legalább elfedte a lapos homlokot és a kitüremkedő szemöldököt.

- Hol hallottál te iskoláról? - kérdezte.

- Jerry is megy iskolába. Ó-vo-dás. - Nagyon gondosan formálta a szót. - Sok helyre megy. Odakint. Én mikor mehetek ki, Miss Fellowes?

A nővér szívét apró fájdalom járta át. Természetesen már korábban is látta, hogy nem lehet Timmie-t teljesen elzárni a külvilágtól; egyre többet fog hallani róla, de soha nem láthatja a saját szemével.

Próbált derűsen válaszolni:

- Mégis, mit csinálnál te egy óvodában, Timmie?

- Jerry azt mondta, hogy játszanak, és vannak képes szalagjaik. Diafilmek - tette hozzá némi gondolkodás után. - Azt is mondta, hogy van egy csomó gyerek. Azt mondta... azt mondta... - Újra elgondolkodott egy pillanatra, azután diadalmasan, széttárt ujjakkal feltartotta mindkét kezét. - Azt mondta, hogy ott ennyi gyerek van.

- Szeretnél diafilmeket? - kérdezte a nő. - Hozhatok neked diafilmeket. Jókat. És hangszalagokat is.

Ismét sikerült időlegesen megnyugtatni.

Amikor Jerry nem volt vele, sok diafilmet megnézett, és Fellowes órákig olvasott neki különféle hétköznapi könyvekből.

A három szoba világa annyira szűkösnek bizonyult, hogy még a legegyszerűbb történeteket is meg kellett magyaráznia. Amikor azonban jobban megismerte a külvilágot, Timmie rémálma is gyakrabban jelentkezett.

Mindig ugyanazt álmodta a külvilágról. Próbálta elmondani gondozójának, hogy álmában kint volt egy üres és nagyon nagy külvilágban, sok gyerekkel együtt, furcsa és felismerhetetlen tárgyakkal körülvéve, amelyek a könyvek félig megértett leírásai alapján csak félig-meddig léteztek, avagy a rég maga mögött hagyott Neandervölgyi emlékekből származtak.

A gyerekek és a tárgyak azonban nem törődtek vele, így hiába volt kint a világban, sohasem vált a részévé annak. Ugyanolyan egyedül volt, mintha a saját szobáiban lenne - ilyenkor sírva felriadt.

Fellowes próbálta nevetségessé tenni ezeket az álmokat, hogy enyhítse a fiúcska szorongását, de néhány éjjelen ő maga is sírva hevert az ágyában.

Egy nap olvasás közben Timmie óvatosan a nő álla alá nyúlt, és felemelte az arcát, hogy a tekintetük találkozzon.

- Honnan tudja, hogy mit kell mondani, Miss Fellowes? - kérdezte.

- Látod ezeket a jeleket? - A nővér a betűkre mutatott a könyvben. - Ezek mutatják, hogy mit kell mondani. Ezek a jelek szavakat jelentenek.

A fiú hosszan és kíváncsian nézegette a betűket, még a könyvet is kivette az ápolónő kezéből.

- Néhány jel ugyanolyan.

Az okoska felfedezést hallván Fellowes felkacagott:

- Így van! Megmutassam, hogy keli ilyen jeleket rajzolni?

- Igen. Szeretek rajzolni.

A nővérnek eszébe sem jutott, hogy megtaníthatná olvasni. Amíg a fiú nem kezdett el felolvasni neki, Miss Fellowes-nak eszébe sem jutott, hogy Timmie képes lehet olvasni.

A felismerés hetekkel később hasított bele, amikor a fiúcska az ölében ülve elmondta, milyen szavak vannak az épp náluk lévő mesekönyvben. Felolvasott neki. A gyerek olvasott fel a felnőtteknek!

A nővér csodálkozva küzdötte talpra magát.

- Hamarosan visszajövök, Timmie - mondta. - Meg kell látogatnom dr. Hoskint.

Majd beleőrült az izgalomba. Úgy tűnt, talált egy választ Timmie boldogtalanságára. Ha a fiú nem is léphet be a világba, attól a világot még be lehet hozni neki abba a három szobába. Könyvek, filmek és hangok formájában az egész világot be lehetett vinni neki. Teljes mértékben kiművelhető! Ráadásul, tartoztak is neki ennyivel.

Olyan hangulatban találta a cégvezetőt, amely nagyon hasonlított az övére: diadalittasnak tűnt. Az irodájában szokatlan forgalom zajlott, és egy pillanatra még az is megfordult az előtérben álló nővér fejében, hogy nem fog bejutni hozzá.

A férfi azonban fogadta, arcán széles mosoly terült el alkalmazottja láttán.

- Jöjjön csak be, Miss Fellowes!

Gyorsan mondott néhány szót az interkomba, azután kikapcsolta a szerkezetet.

- Hallotta már? Nem, persze, nem is hallhatta... Megcsináltuk! Végül a rövid távú intertemporális detektálás is sikerült!

- Úgy érte - Fellowes próbálta elszakítani gondolatait a saját jó híretől -, hogy képesek áthozni valakit a történelmi időkből a jelenbe?

- Pontosan így értem! Jelen pillanatban is épp egy tizennegyedik századi egyénre fókuszálunk. Csak képzelje el! Képzelje el! Ha tudná, micsoda örömmel tölt el, hogy végre magunk mögött hagyhatjuk az örökösnek tűnő őskort, és történészekre cserélhetjük a paleontológusokat! - De maga is akart mondani valamit, nem? Jókedvemben talált, úgyhogy mindent megkap, amit csak akar!

A nővér elmosolyodott.

- Ennek örülök. Szeretnék kialakítani Timmie számára egy oktatási rendszert.

- Tanítani akarja? Mire?

- Nos, mindenre. Iskolára gondoltam. Hogy tanulhasson.

- Képes egyáltalán tanulni?

- Máris tanul. Tud olvasni. Én magam tanítottam meg rá.

Hoskins hirtelen mintha elszomorodott volna.

- Nem tudom, Miss Fellowes...

- Épp az imént mondta, hogy mindent megkapok, amit csak akarok...

- Tudom, és nem kellett volna ezt mondanom. Nézze, Miss Fellowes, biztosan ön is tudja, hogy nem tarthatjuk fenn örökké a Timmie-kísérletet.

A nő rémülten nézett rá, bár még nem teljesen értette, hogy a férfi hová akar kilyukadni. Hogy értette azt, hogy nem tarthatják fenn? Ademewski professzor és a közetmintájának emléke hirtelen új, fájdalmas jelentést nyert.

- De most egy kisfiúról beszélünk, nem egy kődarabról! - ellenkezett.

- Még egy kisfiú sem kaphat aránytalanul nagy jelentőséget, Miss Fellowes - válaszolta Hoskins fészkelődve a székén. - Most, hogy a történelmi időkből is számíthatunk különféle személyekre, Sztázistérre lesz szükségünk. Annyira, amennyit csak fel tudunk szabadítani.

A nővér még mindig nem tudta elhinni:

- De ezt nem tehetik. Timmie... Timmie...

- Kérem, Miss Fellowes, ne ingerelje fel magát! Timmie még marad egy ideig. Talán hónapokig is. Addig megteesszük, amit tehetünk.

A nő még mindig csak bámult.

- Hadd adjak önnek valamit, Miss Fellowes!

- Ne! - utasította el Edith suttogva. - Semmire sincs szükségem! - Azzal felállt, és kiment, úgy érezte, mintha rémálomba csöppent volna.

„Nem fogsz meghalni, Timmie - gondolta. - Nem halhatsz meg.”

Jólesett foggal-körömmel kapaszkodni a gondolatba, hogy Timmie nem halhat meg, de fogalma sem volt, hogyan intézze ezt el. Az első hetekben Fellowes csak a reményt táplálta, hogy a tizennegyedik századi ember kiragadása sikertelen próbálkozásba fullad. Hoskins elhibázza az elméletet vagy nincs megfelelő eszköz, hogy átültesse azt a gyakorlatba. Akkor a dolgok ugyanúgy mennek majd tovább, mint addig.

Azonban az egész világ ennek az ellenkezőjében reménykedett, és a nővér gyűlölte a világot ezért. A Középkor-projekt izgatott nyilvánosság közepette érte el a csúcspontját. A sajtó és a közönség egyformán ilyesmire éhezett. A Sztázis Rt.-nek pedig egy ideje mái* hiányzott a támogatások fenntartásához szükséges nyilvánosság. Egy újabb kődarab vagy óshal már nem kavarta fel az állóvizet. Ez azonban igen.

Egy történelmi ember, egy ismert nyelvet beszélő felnőtt; valaki, aki új oldalt nyithat a történelemben a tudósok számára.

Közeledett a kijelölt időpont, és ezúttal nem hárman figyelték az eseményeket egy erkélyről. Ezúttal közönségnek számított az egész világ. Ezúttal a Sztázis Rt. technikusai majdnem az egész emberiség előtt mutatták be szakértelmüket.

Miss Fellowes majd beleőrült a várakozásba. Egyszer alig ismerte meg a kis Jerry Hoskinst, amikor a fiú eljött a szokásos közös játéokra. Nem rá várakozott.

(A titkárnő csak lehozta, és egy biccentést követően azonnal elsietett. Rohant, hogy jó helyet találjon a nézőtéren, és ne szalassza el a Középkor-projekt kiteljesedését. „Nekem is találnom kellene egy jó helyet, bár sokkal jobb okom van rá - gondolta a nővér keserűen. - Bár megjönne már az a hülye lány!”)

Jerry Hoskins odaoldalgott hozzá.

- Miss Fellowes! - szólította meg, és egy újságcikk másolatát kotorta elő a zsebéből.

- Igen? Mit szeretnél, Jerry?

- Ez itt Timmie a képen?

A nő először nem értette, csak bámult a gyerekekre, azután kivette a kezéből a papírlapot. A Középkor-projekt izgalma feltámasztotta a Timmie iránti érdeklődést, még ha csak halványan is.

Jerry összevont szemöldökkel nézett rá.

- Azt írja, hogy Timmie egy majomfiú. Ez mit jelent?

Miss Fellowes elkapta a kölyök karját, de visszafogta a kényszert, hogy hevesen megrázza.

- Ezt soha ne mondd, Jerry! Soha, megértetted? Ez csúnya szó, és sohasem szabad használni.

A fiú ijedten próbált kiszabadulni a szorításából.

A nő nem engedte el rögtön, előbb a kis kart is megcsavarva széttépte a papírlapot.

- Most pedig menj be, és játsszatok Timmie-vel! Van egy új könyve, meg akarja mutatni neked.

Azután végre felbukkant a lány is. Miss Fellowes nem ismerte; a szokásos helyettesei, akik beugrottak, ha dolga akadt valahol, a Középkor-projekt csúcspontján mind elfoglaltak voltak, de Hoskins titkárnője megígérte, hogy talál valakit. Elméletileg ezt a lányt.

Edith próbálta törölni hangjából a panaszos árnyalatot:

- Téged jelöltek ki a Sztázis egyes részlegébe?

- Igen. Mandy Terris vagyok. Ön Miss Fellowes, ugye?

- Így van.

- Elnézést a késésért. Mindenki nagyon izgatott.

- Tudom. Szeretném, ha...

Mandy félbeszakította:

- Gondolom, maga is megnézi! - Bárgyún kedves tekintete megtelt irigységgel.

- Ne törődj velem! Szeretném, ha bejönnél és megismerkednél Timmie-vel és Jerry-vel. Most két órán keresztül együtt játszanak, nem okoznak gondot. A tej és a játékok kéznél vannak. Valójában az a legjobb, ha magukra hagyod Őket. Megmutatom, hol vannak a dolgok és...

- Timmie az a majomfiú...

- Timmie a Sztázis alanya! - szakította félbe a nővér ellentmondást nem tűrő hangon.

- Úgy értem, ő az, akinek nem szabad kimennie, igaz?

- Igen. Gyere be! Nincs sok időnk.

Amikor végre elindulhatott, Mandy Terris magas hangon kiáltott utána:

- Remélem, talál egy jó helyet, és... a kutyafáját, működni is fog!

Miss Fellowes nem bízott benne, hogy méltányos választ tudna adni, ezért inkább hátra sem nézett, csak kisietett a babaházból.

A késlekedés azt jelentette, hogy nem kapott jó helyet. Nem jutott beljebb a díszteremnél, az ott felszerelt faliképernyőn kellett megnéznie az eseményt. Végtelenül sajnálta. Azt kívánta, bárcsak ott lehetett volna a helyszínen. Bárcsak olyan közel kerülhetett volna a gépezetekhez, hogy kinyúlva elér egy érzékeny pontot; bárcsak tönkretelhetett volna a kísérletet valamiképpen!

Megtalálta az erőt magában, amellyel legyőzhette örületét. Az egyszerű pusztítás nem hozott volna semmi jót. Újraépítik, újjáalkotják az egészet, ha kell, és semmissé teszik az erőfeszítést. Ráadásul, soha többé nem térhetett volna vissza Timmie-hez.

Semmi sem segíthetett, csak ha maga a kísérlet rosszul sül el: ha valami helyrehozhatatlanul elromlik.

Így hát várt, amíg tartott a visszaszámlálás, tekintetével minden mozdulatot végigkísért az óriási képernyőn, figyelte a technikusok arcát, ahogy a kamera egyikükről a másikra fordult. Várta a bizonytalan és aggódó tekinteteket, amelyek azt jelezték volna, hogy valami rosszul sült el, váratlanul kisiklott. Csak várt és figyelt, figyelt...

Nem talált ilyen tekintetet. A számláló elérte a nullát, és nagyon csendesen, nagyon szerényen a kísérlet sikerült.

Az újonnan felállított Sztázishelyiségben egy szakállas, görnyedt hátú, meghatározhatatlan korú szántóvető állt rongyos-koszorú ruhában és facipőben. Tompa rémülettel bámult a hirtelen jött, őrzítő változásra maga körül.

Miközben az egész világ örülten örvendezett, Miss Fellowes a bánattól dermedten állt, lökdösték és taszigálták, épp csak le nem taposták; diadalittas kiáltások vették körül, miközben ő összegörnyedt a vereség érzésétől.

Amikor a hangosbeszélő túlharsogta a tömeget és Őt szólította, háromszor is elmondta a magáét, mielőtt a nővér reagált rá.

- Miss Fellowes! Miss Fellowes-t azonnal kéretik a Sztázis egyes részlegébe! Miss Fellowes! Miss Fellowes-t azonnal...

- Engedjenek már ki! - kiabált rá az emberekre maga előtt, de alig bírt levegőt venni, hogy rendesen kiereszse a hangját. Az ujjongás felett megtelt a levegő a nevével és a hívással. Vad energiával vágta át magát a tömegben, ellökte maga elől az embereket, ököllel vagdalkozott, csapkodott és megállíthatatlanul haladva az ajtó felé rémálomszerű perceket élt át.

Mandy Terris zokogott:

- Nem tudom, hogyan történhetett meg! Csak kimentem a folyosó végére, hogy ránézzek a kis faliképernyőre. Tényleg csak egy percre! Aztán, mielőtt még visszaértem volna... - Hirtelen vádlón felkiáltott; - Maga mondta, hogy nem lesz velük baj! Maga mondta, hogy hagyjam őket magukra...!

Miss Fellowes zilált volt és leküzdhetetlenül reszketett:

- Hol van Timmie?

Egy nővér épp fertőtlenítővel mosta le a nyivákoló Jerry karját, közben egy másik előkészítette a tetanuszoltást A gyerek ruháira vér cseppent.

- Megharapott, Miss Fellowes! - Jerry egyszerre sírt és dühöngött. - Megharapott!

A gondozónő azonban egyáltalán nem figyelt rá.

- Mit csináltál Timmie-vel? - kiáltotta.

- Bezártam a fürdőszobába - válaszolta Mandy. - Bedobtam a kis szörnyeteget, és rázártam az ajtót! Fellowes berontott a babaházba. Remegő kézzel! babrált a fürdőszoba ajtajával. Úgy érezte, egy örökkévalóság telt el, mire sikerült kinyitnia, és megtalálta a sarokban kuporgó, rút fiúcskát.

- Ne korbácsoljon meg, Miss Fellowes! - sírt fel a gyerek. - Nem akartam!

- Ó, Timmie, ki beszélt neked korbácsolásról? - kérdezte a nővér, és odalépett, vadul magához ölelte a kisfiút.

- Az a néni azt mondta, hogy Miss Fellowes meg fog verni egy kötéllel!

- Dehogy verlek meg! A néni csúnyaságot mondott. De mi történt? Meg tudod mondani?

- Jerry azt mondta, hogy majomfiú vagyok... Azt mondta, hogy nem vagyok igazi gyerek. Meg azt mondta, hogy állat vagyok. - Timmie ismét könnyekben tört ki:

- Azt mondta, hogy soha többet nem játszik egy majommal! Mondtam neki, hogy nem vagyok majom, és nem is voltam majom sohasem! Azt mondta, hogy mindig is furán néztem ki és szörnyen ronda vagyok!

Folyton ezt mondta, újra meg újra, azután megharaptam!

Már mindketten sírtak. A nővér zokogva próbálta megnyugtatni:

- Tudod, hogy ez nem igaz! Te is tudod, Timmie! Igazi fiú vagy! Egy kedves, igazi fiú vagy, a legjobb fiú a világon. Senki, soha senki nem vehet el tőlem!

Könnyen rászánta magát, és azt is tudta, mit kell tennie. Minél előbb. A fia sérülése után Hoskins már nem vár sokáig...

Még aznap éjjel cselekednie kellett. Aznap éjjel; amikor a hely négyötöde alszik és a maradék egyötöd a Középkor-projekt sikerétől intellektuálisan megittasulva, figyelmetlenebb a szokásosnál.

Szokatlanak tűnhetett, hogy későn megy vissza, de történt már ilyen. Az ör jól ismerte, és álmában sem jutott volna eszébe, hogy rákérdezzen, miért jött. Az sem ébreszthetett gyanút, hogy kezében táskával érkezett. Az örök frázissá] és mosolyogva ment el a férfi mellett:

- Játékok a fiúnak...

Miért ne hinné el az ör?

Elhitte. Amikor bement a babaházba, Timmie-t még ébren találta, és kétségbeesetten próbált normálisnak tenni, nehogy megijessze a gyermeket. Próbálta megnyugtatni Jerryvel kapcsolatban, és beszéltek a fiú álmairól.

Ha elindul, kevés emberrel fog találkozni, és senki sem kérdezi meg, hogy miféle csomagot cipel. Timmie csendben marad és a terve hamarosan fait accompli lesz. Végrehajtja, és ha meg nem történtté akarják tenni, annak nem lesz értelme. Békén hagyhatják. Mindkettejüket békén hagyhatják.

A nő kinyitotta a táskát, és kivette belőle a kabátot, a füles gyapjúsapkát és a többi ruhát.

Timmie megriadt a szokatlan daraboktól.

- Miért öltöztet fel ezekben, Miss Fellowes?

- Kimegyünk, Timmie! Oda, ahol az álmaid vannak.

- Az álmaim? - Tekintetében befészkelte magát a vágyakozás, ám közben a riadalomból félelem lett.

- Ne félj! Velem leszel. Ha velem vagy, akkor nem félsz, ugye, Timmie?

- Nem, Miss Fellowes - mondta, és formátlan kis fejével a nővérnek támaszkodott. Ölelő karjaival a nő érezte a kicsi szív dobogását.

Éjfélre járt, és a gondozónő a karjába vette a kisfiút. Kikapcsolta a riasztót, és halkán kinyitotta az ajtót.

Azután felsikoltott, amikor Hoskinsszal találta szemben magát!

Két másik férfi is jött a tudóssal, aki ugyanolyan csodálkozva bámult a nőre, mint az órá.

Miss Fellowes egy másodperccel előbb eszmélt fel, és megpróbált gyorsan átnyomakodni az érkezők mellett, ám ez a rövid idő kevésnek bizonyult. Hoskins durván megragadta és visszalökte, neki egy fiókos szekrénynek. Intett az embereinek, és elállta az ajtót.

- Erre nem számítottam. Teljesen megőrült?

A nővérnek az utolsó pillanatban sikerült úgy fordulnia, hogy Timmie helyett a válla csapódott a bútornak. Könyörgő tekintettel kérdezte:

- Mi kárt okozok, ha magammal viszem, dr. Hoskins? Nem helyezheti az energiaveszteséget az emberi élet elé!

A cégvezető kivette a nővér kezéből a fiúcskát.

- Egy ekkora energiaveszteség dollármilliók elvesztését jelentené a befektetőink számára. Borzasztóan kedvezőtlen lenne a Sztázis Rt. számára. Végül pedig híreket jelentene, amelyek szerint egy szentimentális nővér bármit elpusztítana egy majomfiú kedvéért.

- Majomfiú!? - Miss Fellowes riadalma tehetetlen haraggá változott.

- A tudósítók így fogják nevezni.

Felbukkant Hoskins egyik embere; egy nejlonkötelet fűzött át a fai felső részére rögzített karikákon.

A nővérnek eszébe jutott a köté, amelyet Hoskins az Ademewski professzor által vizsgált kőzetminta szobája mellett húzott meg.

Felkiáltott:

- Ne!

Hoskins azonban letette Timmie-t, és óvatosan levette róla a kabátot.

- Maradj itt, Timmie! Nem lesz semmi baj. Csak kimegyünk egy percre, rendben?

Az elfehéredett és ijedtségében szóhoz sem jutó kisfiúnak sikerült bólintania.

Hoskins kivezette a gondozónőt a babaházból. Ekkor Fellowes már nem bírt ellenkezni. Tompán nézte, ahogy a kötelet levezetik a Sztázis helyiségeinek külső falán.

- Sajnálom, Miss Fellowes! - mondta Hoskins. - Meg akartam kímélni ettől. Azért jöttem éjjel, hogy már csali akkor tudja meg, amikor vége.

- Vagy mert a fia megsérült - suttogta a nő fáradtan. - A fia addig kínoztta a gyereket, amíg az meg nem támadta.

- Nem. Higgyen nekem! Tudok a mai incidensről, és azt is tudom, hogy Jerry hibája volt. Csakhogy a történet kiszivárgott. Nem csoda, egész nap tele volt a ház sajtósokkal. Nem engedhetem meg, hogy egy torz mese lásson napvilágot hanyagságról és egy vad Neander-völgyiről, úgymond, mert elterelné a figyelmet a Középkor-projekt sikeréről. Timmie-nek hamarosan mindenképpen mennie kellene; akkor akár most is mehet, így a lehető legkisebb kapaszkodót hagyjuk a szenzáció- hajhászoknak.

- Ez nem olyan, mint visszaküldeni egy kódarabot! Megöl egy emberi lényt!

- Nem ölöm meg. Semmit sem fog érezni. Egyszerűen csak egy Neander-völgyi fiú lesz egy Neander-völgyi világban. Nem lesz többé rab vagy idegen. Kap egy esélyt a szabad életre.

- Miféle esélyt? Csak hétéves! Hozzászokott, hogy gondozzák, etetik, öltöztetik, vigyáznak rá. Teljesen egyedül lesz. Lehet, hogy a törzse már rég nincs is ott, ahol négy évvel ezelőtt hagyta. És ha mégis, talán már fél sem ismerik. Gondoskodnia kell majd magáról, de honnan tudhatná, hogyan csinálja?

Hoskins reménytelenül megrázta a fejét.

- Úr 22 égben, Miss Fellowes, maga tényleg azt hiszi, hogy nem gondoltunk erre? Azt hiszi, idehoztunk volna egy gyereket, ha nem arról lett volna szó, hogy először sikerült ráfókuszálnunk egy emberre vagy majdnem-emberre, és meg mertük volna kockáztatni, hogy elengedjük és keressünk egy7 másik fókusz? Maga szerint miért tartottuk itt Timmie-t ennyi ideig, ha nem azért, mert vonakodtunk visszaküldeni őt? Csak annyiról van szó - itt hangja kétségbeesettnek tűnt, hogy nem várhatunk tovább. Timmie a terjeszkedés gátja! Timmie rossz vélemények forrása lehet a sajtóban. Nagy dolgok küszöbén állunk, és nagyon sajnálom, Miss Fellowes, de nem hagyhatjuk, hogy Timmie az utunkba álljon. Ezt nem engedhetjük meg. Nem engedhetjük meg, Miss Fellowes, nagyon sajnálom!

- Akkor legalább hadd köszönjek el! - kérte a nővér szomorúan. - Adjon öt percet, hogy elköszönjek!
Legalább ennyit engedjen meg!

Hoskins nem sokáig habozott:

- Menjen!

Timmie odafutott hozzá. Utoljára futott oda hozzá, és Miss Fellowes utoljára zárta karjába.

Egy hosszú percen át csak ölelte és ölelte. Közben kinyúlt az egyik lábával és a falhoz lökött egy

karosszéket, hogy leüljön.

- Ne félj, Timmie!

- Ha itt van velem, akkor nem félek, Miss Fellowes, Az a bácsi haragszik rám? Az a bácsi odakint?

- Nem haragszik. Csak nem ért minket. Tudod, mi az az anyuka, Timmie?

- Mint amilyen Jerry anyukája?

- Jerry beszélt az anyukájáról?

- Néha. Azt hiszem, az anyuka egy néni, aki vigyáz rád, aki nagyon kedves hozzád, és aki jó dolgokat csinál.

- Így van. Akartad valaha is, hogy legyen egy anyukád, Timmie?

A fiúcska elhúzta tőle a fejét, hogy a szemébe nézzen. Az arca felé nyúlt, azután a hajához, megsimogatta, ahogya valaha régen a nő simogatta meg őt.

- Te vagy az anyukám?

- Ó, Timmie!

- Haragszol rám, mert megkérdeztem?

- Nem, persze, hogy nem.

- Tudom, hogy a neved Miss Fellowes, de... de néha belül „Anyu”-nak szólítalak. Nem baj?

- Nem, egyáltalán nem baj. Nem hagyok el soha többé, és nem hagyom, hogy bárki is bántson. Mindig melletted maradok, hogy vigyázzak rád. Nevezd Anyunak úgy, hogy én is halljam!

- Anyu! - tett eleget a kérésnek Timmie, és befészkelte magát az ölébe.

A nő átölelte a gyereket, vele együtt felállt, majd fellépett a székre is. Kintről kiáltás hallatszott, de nem törődött vele, szabad kezével felnyúlt, és teljes súlyával a kötélre nehezedett, amely karikákba fűzve húzódott végig a fal felső részén.

Kiszúrta a Sztázisbuborékot, és a szoba kiüresedett.

(Habony Gábor)